BUNA VESTIRE

PERIODIC AL FUNDAŢIEI CULTURALE BUNA VESTIRE/ an X, nr. 50 - 51, sept. – oct. , 2001; 16 pag.

DE ZIUA CĂPITANULUI

Contemporanii Căpitanului ne vorbesc despre EL şi despre realizarea lui - MIŞCAREA LEGIONARĂ:

* „Moartea grăunţelor îngropate toamna e viaţa lanurilor de grâu din luna mai. În sfintele morminte sunt rădăcinile ROMÂNIEI, precum în boabele care au putrezit în toamnă, sunt rădăcinile lanurilor verzi"... spune profesorul Nichifor Crainic în pateticul său omagiu memoriei celor morţi. „Moartea lor e viaţa noastră" mai spune el. Cuvântul acesta cu nesfârşite aripi îndeamnă la meditaţie.

Cultul celor apuşi este începutul civilizaţiei. În practica acestui cult se relevă principiul conştiinţei de sine. Suntem, cei care au murit. Suntem, miriade. În fiecare din noi un tezaur de acte incomparabile îşi caută chipul, îşi aşteaptă victoria.(...)

Ne îndreptăm către cei morţi, cum se îndreaptă cerbul spre izvoare...

Acolo înaintea morţilor – prin morţi – te faci mai viu. Am spus: îţi lămureşti cărările, viaţa ta îşi descoperă menirea. Aş spune: îţi descifrezi destinul.

Istoria nu are alt ideal decât acela de a descifra destine. Istoria s-ar putea întinde – după mine – în nedesluşitul viitor (...)

Istoria este un act de cunoaştere mistică. Este o carte a destinelor intuite prin contactul viu, permanent cu morţii. ESTE O CARTE DE ÎNVĂŢĂTURĂ" (**Dan BOTTA).**

* Căpitanul surprindea. A fost una din cele mai mari victorii asupra adversarilor săi – care nu erau puţini, nici proşti – de a face exact lucrul la care nu se aşteptau. Cine ar fi crezut că după alegerile din 1937, Legiunea nu va da lupta? Căpitanul n-a grăbit-o (...)

Una din atitudinile cele mai surprinzătoare adoptate de Căpitan a fost cea folosită în lupta electorală. Propaganda se face de obicei în judeţele unde te simţi slab. Căpitanul o făcea mai ales în judeţele unde Legiunea era tare. De ce? Pentru că puterea iradiază. Şi cu cât o adânceşti mai mult cu atât iradiază mai bine. Victoria nu se cucereşte la suprafaţă. Ci în adâncime (...)

Legiunea n-a fost contemporană cu restul României. Nici astăzi nu este aşa. Cei care cutează a spune legionarilor că nu suferă, n-au văzut măcar atât: că Legiunea a adus în lumea noastră tocmai suferinţa... Ea singură a înţeles că nu s-a sfârşit nimic odată cu întregirea (**Constantin NOICA).**

* Nu suntem dintre cei care exagerează şi nici din cei care se înşeală. Intuiţia noastră, care ne-a făcut să vedem cu anticipaţie atâtea lucruri, ne spune că apariţia cărţii domnului Codreanu VA AVEA URMĂRI DE NECALCULAT PENTRU EVOLUŢIA SUFLETEASCĂ şi PENTRU TRANSFORMAREA POLITICĂ A ROMÂNIEI.

Această carte înseamnă un FAPT de ISTORIE.

Ea cade masiv, ca un bolid venit din ceruri peste lumea cea veche pe care o zdruncină pentru totdeauna.

EA SE AŞAZĂ CA O IMENSĂ PIATRĂ DE HOTAR LA INCEPUTUL LUMII CE VA SĂ VIE.

Ceea ce te copleşeşte şi te-nfioară de-a lungul acestui volum care este, înainte de orice, povestea unei vieţi şi a unei mişcări, este uimitoarea serie de REVELAŢII pe care le cuprinde.

Când citeşti, şir după şir, faptele lineare şi eroice, când afli îngrozitoarele suferinţi pe care le închide într-ansa şi oribilele ticăloşii care s-au săvârşit împotriva purtătorilor ei, te întrebi halucinat: „UNDE, ÎN CE ŢARĂ şi ÎN CE VREMURI S-AU PETRECUT TOATE ACESTEA?

Ţara află abia acum o poveste unică prin frumuseţea şi prin tragismul ei.

O află întâi cu MÂNDRIE. Căci paginile acestei cărţi te învaţă că în ţara acesta există şi eroism, că există şi jertfă şi supremă cheltuire de sine, că nu suntem atât

aug. 2001

(continuare în pag. III Supliment)

Texte selectate de **Paul S. M.**

Articolele numărului 50 - 51 / 2001:

* **Cuibul – Unitatea de bază a Mişcării Legionare (Faust BRĂDESCU): pag. 2;**
* **Tupeismul... (George URSA): pag. 3;**
* **Pleaşca ungurească ... (Paul Spiru MICHAIL): pag. 5, 15;**
* **Profesorul Ion Petrovici: un prieten şi un apărător al legionarilor în prigoană... (Vasile BLĂNARU - FLAMURĂ): pag. 11.**

CUIBUL*

Unitatea de bază a Mişcării Legionare.
X. Legile cuibului.

(urmare din nr. 50-51 / 2001)

Cele cinci legi fundamentale aveau drept rol să întreprindă această purificare ca să deschidă calea transformării. Totuşi, ce multe greutăţi se întrevăd! Câte eforturi, câte lovituri au loc până când individul, angajat pe noua sa cale, avea să simtă aceste legi în inima sa ca pe o a doua natura!

Iată deci cele şase legi fundamentale ale cuibului:

1. LEGEA DISCIPLINEI: „Fii disciplinat, legionar, căci numai aşa vei învinge. Urmează-ţi şeful şi la bine şi la greu".

Textul acestei prime legi se referă la evoluţia mentalităţii moderne, îndreptată spre o libertate exagerată care duce la stricarea moravurilor şi la anarhie. Nimeni nu mai consideră ascultarea ca pe o sursă de educaţie şi progres. Fiecare se crede stăpân pe sine, vrea să impună libertatea lui şi altora fără să prevadă că aceasta poate să dăuneze tuturor.

Starea de indisciplină a indivizilor este aceea acre convine cel mai mult forţelor negativiste ale lumii, care pot astfel să domine masele sau individul izolat. Ea lasă poartă deschisă tuturor plăgilor sociale şi proliferării slăbiciunilor omeneşti. Un om nedisciplinat nu este un „puternic", ci un „slab" şi, în slăbiciunea sa, el nu poate să comită decât greşeli, începând cu cele ce fac paradă de indisciplina lui. dară indisciplina individuală, manifestată izolat, dăunează individului şi îl face să apară sub un unghi ridicol, indisciplina colectivă poate deveni un pericol public. De aceea Mişcarea Legionară doreşte să realizeze o schimbare grandioasă în timp. Disciplina devine o condiţie sine qua non, atât pe plan imediat cât şi în cadrul transformării intim a fiecărui legionar.

Această disciplină trebuie să fie cu mult mai fermă, dacă nu rigidă, pentru ca finalitatea schimbării să se proiecteze departe în viitor. Oamenii vor putea să reziste greu cu trecerea timpului fără să se supună ei înşişi unei discipline interioare care să le asigure perseverenţa şi încrederea. Şi apoi, Mişcarea Legionară fiind în permanenţă ameninţată de forţe ostile şi fără scrupule, este necesar să existe o disciplină de fier între şefi şi unităţile lor, pentru a împiedica dezmembrarea grupelor şi prăbuşirea în întregime a structurii. Această structură are o alcătuire piramidală şi ierarhică a cărei coeziune este menţinută printr-o disciplină constantă şi consimţită.

Disciplina legionară nu este rezultatul unei obligaţii de partid, al unei frici de constrângere sau al unei aspiraţii materiale. Ea reiese din convingerea personală pe care o are fiecare membru pentru a-şi înfăptui datoria, din convingerea intimă că totul poate fi dominat, schimbat dacă ne impunem o anumită reţinere, o anumită ascultare, într-un cuvânt: o disciplină.

Fireşte, disciplina legionară are în vedere înainte de toate orice relaţie dintre forţele grupelor care constituie Legiunea şi necesitatea de a stabili o legătură indestructibilă între şefi şi subordonaţii lor. Li se insuflă această disciplină şi li se explică încă de la primele contacte ale individului cu Mişcarea pentru a-i marca mai bine importanţa, dar această importanţă nu este valabilă numai în raport cu Mişcarea Legionară. Ea priveşte de asemenea existenţa şi comportarea omului în afara Legiunii. Căci nu este posibil să ai două discipline după caz. Individul disciplinat sub influenţa legionară rămâne disciplinat şi în viaţa socială.

Grandoarea efortului legionar pentru modificarea mentalităţii curente se sprijină pe acest adevăr. În cadrul unei activităţi care dă impresia că priveşte numai legăturile lui cu Legiunea pe care o stimează, i se insuflă reguli de conduită pe care aceasta le aplică în mod automat în viaţa de toate zilele. Şi aceasta nu numai în ceea ce priveşte disciplina, dar şi toate legile cuibului, toate regulile morale şi etice care emană din Legiune.

În Mişcarea legionară nimic nu este impus: totul trebuie să fie acceptat, chiar şi disciplina. Aceasta este una dintre marile diferenţe dintre Legiune şi celelalte formaţiuni care au drept scop unirea maselor.

În cadrul Mişcării Legionare nu ne supunem unor precepte, unor ordine pentru că aşa cer organizaţiile revoluţionare. Ne supunem deoarece suntem conştienţi de gestul pe care îl facem şi de atitudinea pe care o adoptăm, pentru că există totdeauna posibilitatea de a nu accepta. Nefiind constrângere din afară, disciplina devine voluntară. Disciplina legionară pare foarte aspră în ochii altora, nu prin ceea ce şefii pot să facă subordonaţilor lor, dar prin ceea ce legionarii pot să-şi impună în mod voluntar.

(va urma)

dr. Faust BRĂDESCU

* (*Traducere, din limba franceză, de Eugen* ***BĂLAŞA****, din lucrarea*: **Le Nid Unité de base du Mouvement Legionare.** *Editions „CARPATII", Madrid, 1973)*

Tupeismul, obrăznicia, mitocănia, miopia – faţă de sine – şi slugărnicia în faţa străinului, la docoromânii din mileniul III

• Ce m-a apucat să scriu această „comunicare?". Mai exact situaţia care a determinat-o... Deunăzi, n-am ce face şi dau pe la „Academie". Fără să mi-o ceară cineva mă pun şi-mi dau cu presupusul într-o problemă care nu era a mea... În ce sens? În sensul că nu-mi luasem eu sarcina s-o aduc la îndeplinire şi nici s-o concep măcar. Fără să-mi controlez limba, scap vorbe. Lucru necreştinesc. Ca şi acum dealtfel. Limba nepăzită aduce necazuri. „Cine limbă lungă are - din înţelepciunea dacoromânească - / cinci ani va tăia la sare..." Norocul era că eu nu-l cârteam pe Vodă şi cel ce asculta „opiniile" mele nu era *Vodă*. Era un tip cu defectul lui Demostene, minus ambiţia de a vorbi frumos şi, evident, cu aceeaşi miopie istorică. Bietul Demonstene, trăncănind, dorea să oprească istoria. Pe Filip şi pe Alexandru. Nu era cazul tipului neţăsălat, dar cu tupeu. Că zice la Sf. Evanghelie: respectă-ţi părinţii (fizici şi spirituali, evident). Gândindu-mă, ca Dante, că, totuşi, am trecut de „jumătatea vieţii" şi, în consecinţă, trebuie să tac, mă trezesc „luat la mişto" de sâsâit. Zice: „Vedeţi, nu daţi poza – că o ceruse „şăful" – că se face magie..." etc. şi râde respectivul. Îmi râde în nas. Sigur, n-am înghiţit obrăznicia. M-am ridicat şi am plecat. Când eşti bătrân şi te vâri printre „tineri", gen Alcibiade, rişti să bei cucută. Dacă mârlanul este şi dacoromân poţi primi şi pumni. Mai anii trecuţi venea pe la noi un domn – nu dau nume – şi, după aceea, ne beştelea la gazetă. Din „fascişti" nu ne scotea. Aşa cu mitocănismul. Să fii mitocan şi să n-ai în spate nici un articol măcar denotă „democraţia" la care a ajuns dacoromânul. În această clădire (sediul FED), unde ţinem acum acest simpozion, un gazetar m-a făcut cândva „dement". L-am dat în judecată. Zice Sf. Evanghelie (parafrazez): *Nu te judeca, împacă-te cu părăşul tău, cu clevetitorul.* M-am împăcat. Până a mă împăca striga după mine, când mă întâlnea, „Salut, camarade!"... Adică, vroia să spună, bolşevicul (asta ca să-i răspund şi eu în acelaşi limbaj), că eu sunt „legionar" şi că nu-i este frică să mă batjocorească, să mă provoace. Că adicătelea ei, membrii partidului comunist, filoiudeii sunt puternici pe pământ. Acesta din urmă nu mai era „tânăr"; era un **haşbeu** (adică o hoaşcă bătrână): Domnilor, eu sunt şi literat (vorba unuia – „eu sunt sociolog de meserie, pe mine nu mă pot înşela sondajele mincinoase"). Dar nu literat de ficţiuni. Redau fapte nude; dvs. trageţi concluziile.

• Acu', miopia: orice gazetăraş, care se respectă, şi orice gazetăriţă (daţi-mi voie!) de acelaşi calibru, ştie, în limba română, bine, cel puţin cinci „cuvinte". Iată - le: ultranaţionalist (cu sensul de rău, criminal, nebun şi, mai ales, anti - iudeu, anti - ţigan şi etc.), Europa (adică libertate dezmăţată, abundenţă de bunuri care „gâdilă în mod plăcut" simţurile, toleranţă pentru iudei, negri, musulmani, ură contra nemţilor, românilor etc., homosexualitate, inversiuni sexuale, căsătorii între negrii şi albe, dolari şi mărci, plimbare, pe banii naţiilor demonizate, prin capitalele ţărilor de dincolo de Tisa), antisemitism (adică nesimpatie pentru puterea iudaică, putere care ţine în lanţuri omenirea albă şi, prin ea, lumea în ansamblu), democraţie (adică regimul care oferă posibilitatea dictaturii iudaice asupra omenirii), partide democratice (adică grupuri mafiote, în slujba celor amintiţi în paranteza anterioară, ce se perindă la conducerea statelor naţiunilor rasei albe). Cum îndrăzneşti să nu ponegreşti români, cum îndrăzneşti să nu lingi fundul *brucanilor* cum eşti scos din istorie; nu capeţi bani de la băncile celor cu pricina, nu te laudă Adler, Kolemberg, Brucan şi, evident, vei rămâne sărac, fără un „gip" colea, la uşa vilei, troglodit, ţărănoi, anti - european ş. cl. epitete.

În schimb, cine te fură de mii de ani? Domnii *brucani*! Dar aceasta nu mai contează. Contează lauda lor în gazete cum că aş fi „democrat" şi-l las să mă fure, adică îi dau eu singur agoniseala. Numai să mă laude şi să spună că sunt „democrat" şi „european". De „democrat" ce sunt mi s-au rupt pantalonii în fund. Fie, numai să mă laude! Că este ştiut, de orice prost – afară de dacoromân – , că un om te laudă când vrea să te fure şi te critică pentru că l-ai observat ce vrea să facă (să te fure) şi nu-l laşi. Să fie doar incurabil dacoromânul? Să nu-şi dea el seama, oare, că un străin (fie el şi iudeu sau ţigan) te laudă doar când închizi ochii la momentul oportun; când te ponegreşte încă nu te-a furat, nu te-a furat de tot, că nu te-a jupuit de de-a binelea. Plecându - ţi urechile la braşoavele lui („Europa", „democraţie" etc.) înseamnă că ai acceptat să-i oferi roada muncii tale, să-i oferi spre plăceri fetele şi femeile tale, să fii slugă vorbitoare, slugă cu creierul spălat de sintagmele *logopedului* „diştept". Căciulindu-te în faţa lui, înseamnă că accepţi să fii furat pe faţă. Ceea ce se şi întâmplă în aceste momente istorice. Adică, eşti laş! De ce? Lipseşte credinţa fermă. Şi este suficient...

George URSA

---

* Comunicare ţinută la ADR, miercuri, 29/11. 2000.

(urmare din nr. 47 – 48 / 2001)

Despre rugăciune

- de **Alexis Carrel** -

S-ar putea spune că rugăciunea aprinde în adâncul sufletului o lumină. Iar această lumină omul începe să se vadă pe sine aşa cum este; se recunoaşte pe sine, îşi descoperă egoismul, lăcomia, orgoliul şi erorile de judecată şi se simte înclinat spre împlinirea datoriilor morale. *Rugăciunea îl instalează într-un echilibru de modestie, umilinţă intelectuală şi docilitate.* În acest fel omul îşi deschide sufletul şi este gata să primească harul divin, împărăţia graţiei.

Încetul cu încetul, rugăciunea înţeleasă în acest fel, produce în suflet calm, linişte interioară, armonie între activitatea nervoasă şi activitatea intelectuală, morală, o putere mai mare de a suporta încercările vieţii: sărăcia, calomnia, boala şi moartea.

Cu toate acestea, rugăciunea nu trebuie comparată cu morfina sau cu opiul, deoarece pe lângă calm şi echilibru, ea produce şi o integrare a activităţii mentale, un fel de reconfortare a personalităţii, uneori chiar dă naştere eroismului. Echilibrul cauzat de rugăciune devine un puternic ajutor terapeutic pentru omul bolnav.

Rugăciunea marchează pe credincioşii săi cu o caracteristică: *castitate în privire, calm în atitudine, bucurie senină în expresie, curaj în conduită şi când nevoia cere, jertfa de sine a soldatului sau a martirului.* În acest fel, rugăciunea scoate la *iveală tezaurul ascuns de fiinţa umană.*

Sub influenţa rugăciunii, chiar şi ignoranţii, întârziaţii mintali, neputincioşii, cei mai puţin dotaţi, utilizează mai bine energiile sau resursele lor intelectuale, morale, de care dispun, fie şi în măsură redusă. După observaţiile mele, rugăciunea are darul de a ridica oamenii peste nivelul obişnuit intelectual şi moral, dobândit prin ereditate şi educaţie. Contactul cu Dumnezeu imprimă în sufletul omului pacea, care apoi radiază din el şi se difuzează pretutindeni. Din nefericire, azi sunt prea puţini oameni care se roagă efectiv.

7. Acestea sunt efectele curative ale rugăciunii, efecte care în toate vremurile au atras atenţia oamenilor înţelepţi. De altfel şi azi *acolo unde rugăciunea este aplicată, se obţin vindecări datorită invocării puterii lui Dumnezeu sau a sfinţilor săi.*

Certitudinea efectului rugăciunii se poate constata numai în acele cazuri în care orice terapeutică medicală este ineficientă.

Biroul medical de la Lourdes a adus un mare serviciu demonstrând realitatea vindecărilor unor bolnavi incurabili [1].

Rugăciunea are câteodată un efect exploziv. S-au vindecat aproape instantaneu bolnavi cu diverse afecţiuni ca: lupus al feţei, cancer, infecţii renale, tuberculoză pulmonară, osoasă sau peritoneală.

Efectul se produce aproape întotdeauna în acelaşi chip. La început o mare durere. După aceea sentimentul de a fi vindecat. Apoi câteva clipe, cel mult câteva ore, simptomele bolii dispar iar leziunile anatomice se repară. Miracolul este caracterizat printr-o rapidă accelerare a proceselor de vindecare. Niciodată n-au fost observate până astăzi efectele de accelerare în cursul unei operaţii chirurgicale sau fiziologice.

Adeseori nu este nevoie ca însuşi bolnavul să se roage pentru ca fenomenele, de vindecare să se producă. La Lurdes, s-au vindecat copii care erau incapabili încă de a vorbi, s-au vindecat chiar şi necredincioşii. Dar întotdeauna lângă ei era cineva care se ruga. S-ar părea că rugăciunea făcută de altul este mai fecundă decât cea făcută de pacient, efectul ei depinzând de calitatea şi intensitatea rugăciunii.

Astăzi se fac mai puţine miracole la Lurdes decât acum 40 – 50 de ani, deoarece bolnavii nu mai găsesc acolo atmosfera de reculegere profundă de odinioară; pelerinii de astăzi seamănă mai mult cu turiştii.

Acestea sunt efectele rugăciunii despre care eu am cunoştinţă certă, experimentală.

Acest ansamblu de fenomene ne introduc într-o lume nouă, a cărei explorare nu este încă începută şi care va fi bogată în surprize. Ceea ce ştim noi în mod cert este faptul că rugăciunea produce efecte tangibile. Poate părea un fapt nemaipomenit, dar noi trebuie să ţinem seama de adevărul exprimat de Iisus în Evanghelie: *Cereţi şi veţi primi, bateţi şi vi se va deschide.*

În definitiv, totul se întâmplă astfel: Dumnezeu îl ascultă pe om răspunzând rugăciunii sale. Efectele rugăciunii nu sunt o iluzie.

De aceea, simţul sacrului, care a fost atrofiat la foarte mulţi oameni, nu trebuie redus, cum fac unii, la spaima pe care o are omul în faţa primejdiei sau la teama pe care o are faţă de misterele lumii. Dar nu trebuie să facem din rugăciune o doză de calmant sau remediu contra fricii de suferinţă, boală sau moarte. Semnificaţia simţului sacru sau religios este mult mai profundă.

Simţul sacru a ocupat un mare loc în istoria popoarelor şi a

---

[1] Ca medic tânăr A. Carrel, deşi ateu, primi propunerea unui profesor să însoţească, în calitate de medic, un pelerinaj de bolnavi la Lourdes. Cu această ocazie s-a convertit prin constatarea personală a vindecării instantanee a unui bolnav de cancer, care avea obrazul perforat de boală. Într-o clipă ţesuturile obrazului s-au refăcut.

(continuare în pag. I, Supliment)

PLEAŞCA UNGUREASCĂ

Nici dacă-ar fi fost comandată unor prieteni nu ar fi căzut atât de la ţanc legea trecută prin parlamentul de la Budapesta al cărei text nimeni dintre noi nu l-a văzut integral dar despre care toată lumea vorbeşte.

Când spun „lumea" în acest caz este vorba numai de aceea lume plătită să vorbească. Ceilalţi nu prea ştiu nici despre ce este vorba, nici cât i-ar interesa pe ei acest lucru, nici care ar trebui să fie adevărata atitudine şi nici cât de adecvată este agitaţia lumii politice – mai corect spus – politicianiste.

Din câte ştim noi guvernul maghiar a emis o lege, votată aproape în unanimitate, care instituie legitimaţia de maghiar pe baza căreia purtătorul ei ar beneficia de un sprijin multilateral dezvoltat şi destinat se pare în trei scopuri – cel puţin cele mărturisibile:

- să asigure mâna de lucru în scădere în Ungaria
- să-i ajute pe maghiarii situaţi în afara graniţelor ţării să-şi păstreze apartenenţa la etnia maghiară;
- să le asigure anumite binefaceri materiale în aşa fel ca tranziţia lor să fie mai uşor de trecut decât a celor ce le sunt concetăţeni (de la servicii medicale la burse pentru copiii care vor urma şcoli maghiare etc.).

Asta-i pe faţă.

Dar pe dos – sau altfel spus, ce se ascunde sub aceste inocente propuneri unanim acceptate – pentru că, nu-i aşa, majoritatea naţiunilor ajută, se foloseşte, îi foloseşte sau, aşa cum face Israelul de pildă, îi apără cu vorba, cu fapta, cu arma şi cu bomba, aplicând o veche lozincă – „ochi pentru ochi şi dinte pentru dinte – însă modernizată; pentru un dinte ţi se scoate dantura iar pentru un ochi e orbit nu doar vinovatul ci şi toţi vecinii.

Mai ales că în legea sus amintită exista un codicil care spune cam aşa: măsurile sunt valabile pentru toate ţările în care trăiesc fiii lui Attila minus următoarele state... şi, ca dracu, se începe cu Austria şi chiar cu Cehia, dar nu şi cu Ucrania, România, sau Iugoslavia.

Lumea, de, ca lumea, şi-a pus întrebări.

Nu toate răspunsurile la întrebări au fost cuminţi (rog să ţineţi seama că acest cuvânt vine de la CU MINTE).

Pentru cel puţin două organizaţii politice din România legea a venit la ţanc: una dintre ele, în scădere de popularitate – este vorba de România Mare – i-a venit ca un vânt pentru o corabie cu pânză încremenită într-o mare calmă.

Cealaltă, monstrul cu multe capete şi cu minte mai puţintică – este vorba de Ilie cu noua pălărie - PSD – legea a venit într-un moment deosebit de critic: pe străzile ţării a reapărut vechiul cântec „Jos Iliescu !" în mamutul guvernamental dinozaurii încep să-şi ceară drepturile – că, de, ei au cotizat la „puşculiţa electorală" – (ca să folosim un eufemism) (Din autodenunţul unui candidat fără noroc – fiind el pe listele convenţiei – s-a aflat că locul costa doar 10.000 de dolari – asta pentru că întreprinderea respectivă era în cădere liberă şi nu mai avea cotă la bursă).

Banca Mondială şi FMI au şters-o englezeşte; privatizarea nici nu merge nici nu este dorită; miniştrii nu-şi mai văd capul de treburile firmelor; parlamentarii numai joc şi voie bună; ordonanţele Guvernului au ajuns să înroşească rotativele Monitorului Oficial; preţurile cresc precum cotele apelor Dunării; „găinarii" partidului încearcă să-şi pună piedici DOAMNEI de justiţie şi singurele lucruri care cresc neîncetat sunt şomajul, inflaţia şi preţurile.

Păi într-o atare situaţie – ce seamănă cu o zi fierbinte de vară uscată, o atare lege maghiară e ca o boare de vânt parfumat cu flori de tei.

Lozinca subiacentă tuturor zbieretelor este una singură – „fraţii români, staţi cuminţi, nu mişcaţi, nu suflaţi, nu mai beţi şi nu mâncaţi, pentru că duşmanul de la apus ne vrea răul, VREA SĂ NE DESTABILIZEZE; VREA AUTONOMIE LOCALĂ, apoi REGIONALĂ apoi SUPRASTATALĂ şi chiar SUPRATERESTRĂ!

În faţa acestei unanimităţi alarmate cum nu prea ştiam ce-i de făcut m-am dus la unul dintre profesorii tinereţii mele şi l-am întrebat:

CE-I DE FĂCUT ?

Iată ce mi-a răspuns NAE IONESCU – căci despre el este vorba: Nu obişnuim să facem procese de intenţii. De aceea nu vom urma pe confraţii noştri pe linia coborâtă unde au aşezat discuţia: DACĂ NU CUMVA APELUL ACESTA E O ÎNCERCARE DE DIVERSIUNE ÎN POLITICA INTERNĂ.

Dacă înţelegem noi bine se urmăreşte o cale precisă: crearea unei mişcări de opinie publică pe baza căreia să se încerce o lămurire a opiniei publice mondiale asupra adevăratei situaţii – adică asupra totalei lipse de fundament şi dreptate a revizioniştilor care se ridică împotriva hotarelor noastre. (Că, ce mai încolo şi încoace despre asta este vorba azi n. n.)

Este asta metoda indicată să ne apărăm interesele?

(continuare în pag. 15)

Paul Spiru MICHAIL

REFUZUL DĂRUIRII

Constat o tendinţă la unii tineri de astăzi: spre căpătuială cu orice preţ. Să „apuce", indiferent dacă merită sau nu, indiferent dacă prin aceasta provoacă suferinţă semenilor sau nedreptăţesc pe unii mai vrednici şi mai înzestraţi decât ei.

Acest comportament nu este altceva decât rezultatul educaţiei ateiste adânc inoculată până în subconştientul multor oameni, care, ca să-şi atingă scopul, se grăbesc să se grupeze pretextând că vor bunăstarea societăţii. În realitate ei vor bunăstarea lor şi a celor apropiaţi, indiferent de mijloace.

Deoarece concepţia creştină recomandă poziţie diametral opusă se cuvine să ne aplecăm puţin asupra acestui subiect.

Vrem, nu vrem, ne convine, nu ne convine trebuie să admitem că *dominanta condiţiei umane este tragicul*. Viaţa pământească se termină cu moartea. Pe parcursul ei o mulţime de nenorociri ne aşteaptă (boli, cataclisme, războaie).

Unii filosofi pretind că tragicul nu-i altceva decât Absurdul în partea sa vizibilă. Sigur aceasta-i obligă pe aceşti filosofi să definească întâi Absurdul ca prin el să se explice tragicul. Nu voi folosi această cale, ci voi pleca de la observaţii accesibile tânărului în curs de formare.

Orice om ştie că pentru a trăi trebuie să consume, iar ca să poată consuma trebuie să producă şi aceasta nu se poate face decât prin muncă, prin efort, uneori prin suferinţă. Dar cine apreciază valoarea efortului pe care-l depune o persoană în muncă? Persoana respectivă poate să-şi supraevalueze munca. Cântar şi unitate de măsură în domeniul muncii, cu toate străduinţele economiştilor, nu s-a găsit. „Timpul socialmente necesar" atât de mult vehiculat de marxişti s-a dovedit implacabil de a cuprinde întreaga sferă a activităţilor umane şi mai ales nu a putut evolua talentul, inteligenţa şi îndemânarea în muncă pe care unii le au în mai mare măsură decât alţii. Oamenii sunt inegali şi a încerca să egalezi inegalul este o absurditate nu numai matematică.

Unde este limita între corect şi incorect în pretenţiile muncitorului socialist, spre exemplu? El crede că are dreptul când, pentru bunăstarea lui, declanşează greve, când blochează drumuri şi chiar când deposedează pe cei ce au agonisit mai mult ca el, deci când îşi însuşeşte bunurile altora. Lupta de clasă lui îi apare ca ceva firesc. Şi de aici începe nebunia socială. Se declanşează revoluţii, se distrug valori culturale, se seamănă teroare şi moarte. Ura de clasă este pentru socialistul marxist motorul istoriei.

Creştinismul, în locul urii pune iubirea; în locul luptei de clasă recomandată armonia, buna înţelegere. *Cel ce are să dea şi celui care nu are.* De aici începe jertfa pentru aproapele.

A nu găsi sens în sacrificiu înseamnă a nu găsi sens în creştinism. Şi a nu găsi sens în creştinism înseamnă a rătăci.

Dar să nu înţelegem greşit poziţia creştinului. El nu este un spectator pasiv. El este un luptător pentru dreptate, bine şi adevăr. El vrea binele semenilor şi armonia socială. Dar însăşi noţiunea de luptător oare exclude sacrificiul? Făuritorii de istorie, cei adevăraţi, oare nu au dat dovadă de spirit de jertfă? Oare calea lui Hristos nu este cea a jertfei?

Să mă întorc la tinerii care refuză jertfa. Unii încearcă din comoditate sau din alte motive să se strecoare singuri în viaţa de toate zilele, ajung să-şi facă o profesie şi când să o practice se văd dependenţi de cei ce conduc instituţii, de cei ce împart posturi, de cei ce fac legi, de colegii cu care trebuie să colaboreze zilnic. Atunci se produce confruntarea: el şi restul lumii. El singur, restul lumii care începe să-i pună condiţii, care îl exclude sau îi siluieşte conştiinţa pentru a-l accepta. Deci calea de unul singur duce într-un punct neconvenabil care trebuie luat în calculul de la început.

Calea cealaltă este a grupării cu alţi tineri pentru a deveni o forţă care în confruntarea cu celelalte forţe din societate să impună echilibrul. Aceasta înseamnă încă din fragedă tinereţe să se dăruiască luptei de grup, care nu poate ajunge nicăieri dacă fiecare nu sacrifică mereu din timpul liber, din puţinii bani agonisiţi cu greu şi chiar prin energia fizică (ex. taberele de muncă).

Un tânăr angajat în lupta de grup trebuie să-ţi facă prieteni adevăraţi şi acesta nu se poate realiza decât „dăruind" şi nu „apucând". Încadrarea şi organizarea prietenilor pentru a deveni forţă social-politică înseamnă de asemeni muncă fără recompensă, deci iarăşi dăruire, iarăşi sacrificiu.

Într-o comunitate astfel organizată apar inevitabil tensiuni, neînţelegeri în orientare, care macină unitate. Ca să o salvezi trebuie să faci iar eforturi, care nici acestea nu sunt recompensate.

Ieşirea din comunitatea luptei de unul singur nu este uşoară. Dăruirea continuă este cea care înlesneşte coagularea forţelor, pentru însumare eficientă a vectorilor umani. Forţa socială nu este o joacă. Nu se realizează fără efort.

Ce clar şi frumos spunea un poet pe care n-aveam voie să-l uităm şi pe care-l citez din memorie:

„M-am născut să dărui, să mă dărui,
Să lupt şi să mă nărui..."

Aşadar, tinere, înţelege că viaţa este o luptă, o sublimă luptă. Încearcă în această luptă să fii mereu de partea BINELUI şi chiar dacă va trebui să suferi din această cauză, caută sens în suferinţă şi nu fi un răzvrătit, ci un împăcat cu jertfa pe care o dai. E tot ce pot să-ţi spun ce pot să-ţi spun acum după o viaţă de zbucium şi suferinţă, de încleştare în muncă, adesea nerecunoscută, alături de camarazi şi care nu din meritul nostru, ci din mila lui Dumnezeu a rodit şi poate va mai rodi şi atunci când noi cei de azi n-om mai face umbră pământului.

Şi nu uita, tinere că istoria este legată de luptă, iar lupta

(continuare în pag. 15)

C. IULIAN

ARE DREPTATE DOMNUL CIOROIANU

În pagina intitulată Talk-Show domnul A. Cioroianu dispune de o rubrică intitulată „poveşti suprapuse" în care dânsul ne povesteşte, uneori, şi ceva din istoria neamului românesc. Cu titlul „ce seamănă se răzbună" ne-aduce la cunoştinţă că în timp ce federaţia comunităţilor evreeşti a organizat un simpozion asupra „zilelor de haos criminal" de acum 60 de ani", simultan - ne zice dânsul, subliniind cuvântul cu un semn de mirare, la Casa Studenţilor avea loc dezbaterea pe tema „antisemitismului românesc între adevăr şi minciună"; dată fiind asociaţia organizatoare şi afişul DUBIOS LIPIT prin staţiile de metrou iarăşi este greu de bănuit cam unde înclina balanţa".

Dânsul nu ne spune cu ce cântar a potrivit cele două întâlniri – una simpozion cu invitaţii şi afişe elegante, cealaltă dezbatere cu afişele „dubioase" lipite prin metrouri, şi nici dacă şi la care dintre cele două (că la amândouă, fiind simultane era mai greu) a participat.

Iar dacă a participat nu ştim dacă a avut – aşa cum se pare că dorea „răgazul pentru o evaluare – nu solemnă, ci doar lucidă, nu spectaculoasă, ci doar temeinică a acestui trecut de care fugim cu limba scoasă şi care totuşi ne suflă în ceafă mereu".

Dar în ciuda absenţei unei „evaluări lucide şi temeinice", dânsul se înfige în noi cu niscaiva afirmaţii pogorâte direct din cărţuliile lui Roller şi, poate din „Pe marginea prăpastiei".

Iată-le: la suprafaţă (e vorba de „rebeliunea legionară" – nişte derbedei strânşi peste piept cu centură (aia nu se cheamă centură, Adriene dragă, ci leduncă; nu mai ştiu cine susţinea că „în istorie numai amănuntele contează") s-au războit cu statul român, dăruindu-şi, în context şi un pogrom (cine derbedeii sau statul?). Limba română, dragă istoricule este una parşivă şi te face de ocară când ţi-e lumea mai dragă, mai lucidă şi mai temeinică.

Dar să vedeţi ce era în adânc. Era, zice „cioroianul", o luptă între toleranţa noastră prea des canonizată declarativ – „am transmis cuvânt cu cuvânt dat fiind că n-am înţeles cum devine cazul" – şi acele temeri din subconştientul nostru colectiv al naţiei; i-am putea spune fie antisemitism latent, fie xenofobie tradiţională, fie mai pretenţios refuz al alterităţii".

Aţi văzut fraţi români cine-mi eraţi? În latent sunteţi antisemiţi, în tradiţie sunteţi xenofobi şi refuzaţi alteritatea. Păi dacă aţi fi primit-o oameni v-aţi fi făcut.

Şi, ce ne mai ziceţi istoricul?

Iată: după demantelarea sistemei legionare – (o frăţie de aventurieri care sumbri, care stupizi şi care, ori cum nu au produs niciodată din mintea-le (iarăşi dificultăţi „limbistice") – vreun real program politic de guvernare) generalul Antonescu a scos pe tapet crimele lor (Utilizarea tapetului nu merge istoricelule).

Dar Antonescu i-a salvat pe evrei numai datorită eşecului de la Stalingrad. În schimb ar fi fost nevoie de o analiză rece a legionarismului (De ce? Nu ştim noi că a fost o bandă de aventurieri strânşi peste piept, aşa şi pe dincolo, unii sumbri, alţii mai luminoşi – sau cum zici matale, care şi-au pus şi de un pogrom şi-au tras şi o bătută cu statul care i-a demantelat?...).

În schimb, cu ochii în lacrimi, *cioroianul* de serviciu la show - ul cu tâlc, o înţelege pe viitoarea *ufederistă* de Iaşi, Lili Marcu, eşuată pe malurile Senei şi rebotezată Lilly Marcou – autoarea unui celebru articol dedicat „antisemiţilor" de la *România Literară* în frunte cu „mâncătorul de evrei" Nicolae Manolescu, care s-a repezit în braţele „soldatului sovietic salvator şi eliberator" concomitent cu invadarea organigramelor ţării (începând cu cele de la Securitate şi terminând cu ale turnătorilor).

Dar să vedeţi dvs. ce s-a întâmplat după ce a venit şi stalinismul plin de epitete şi după ce a trecut! Ei bine a făcut loc „naţional – comunismului" – dar nici ăsta nu a fost studiat la rece, lucid, temeinic; dar s-a văzut că ritualul legionaroid îi făcea cu ochiul lui Ceauşescu şi, fie că l-a deocheat, fie că l-a hipnotizat, acesta a început să-i „mimetizeze". Până ce-a luat-o din loc cu helicopterul. Lucrurile s-au petrecut atât de repede că „iarăşi a fost ratată analiza".

Mai ales că îndrăgostit de programe politice, de guvernare, tov. Cioroianu ar fi avut ce analiza: circa fo cinci cincinale făcute în patru ani şi să tot fie, plus marele abţibild de la al nouălea congres ca să nu mai vorbim de finala – ales – bules!

În schimb, după decenii de versiuni oficiale – aşadar au fost ceva analize, mai mult sau mai puţin reci, mai mult sau mai puţin lucide dar temeinice de au ieşit din ale „decenii de versiuni oficiale" – tineretul român s-a apucat să citească poezele legionare – şi unele, zice dânsul, par a furniza, atemporal, un „«ideal»" (şi eu care credeam că Rică Venturiano nu a avut nepoţi şi strănepoţi) – unii au ascultat imnurile şi unele păreau mobilizatoare – (auziţi dvs. iubiţi cititori – toate îi *păreau*). Dar ce te faci dacă nu aveau program politic de guvernare... Cum are alde Iliescu, Năstase şi Puwak; ca să nu vorbim decât de contemporani.

În fine, alţii „au văzut poza lui Codreanu" - care arăta binişor. Nu era aşa bine şi frumos ca istoricul cu tâlcuri multe, dar poza nu spune cât de modest mobilat inteletualiceste (iar necazuri cu limba română) era personajul (sic!).

Şi îmbrăcat în ie fiind Căpitanul era pe dinăuntru gol ca trestia – zice „cioroianul de serviciu".

Asta cu trestia s-o fi luat de la unul de-l chema Pascal?

Nu se poate. Acela zicea că omul este o trestie gânditoare. Ori Corneliu Codreanu nu putea să gândească cu... mobila lui intelectualicească.

Încheierea este plină de mistere ce vor fi dezlegate peste ani şi ani când se vor vindeca rănile şi vom trăi mai bine. Până atunci dânsul plânge după... o analiză.

Fă-o domnule. Că d-aia s-au creat atâtea laboratoare; şi de stat şi privatizate.

Dar fi atent că dacă în analiză nu pui ce trebuie vine de nu face plici.

Că biciul cere anumite ingrediente. Cele fără plici put.

Fără ea, susţii matale, adică fără analiză, „evreul va rămâne, din cauza unui reflex care a străbătut veacuri, pentru unii alogen care tocmai a ieşit pe uşă sau peste frontieră, sau peste graniţa vieţii, aceasta prin (sic) vina noastră comună, prin lipsa evaluării dramei prin care trecurăm când unii purtam în cuget cămaşa verde alţii stea galbenă iar alţii o mare, foarte permisivă, pasivitate".

Am citit textura matale şi lui Chiriac, lui Iordache şi lui Nae Girimea şi altora din acelaşi cartier şi toţi, cu admiraţie, au răspuns: „combate bine amicul"- „dar n-am înţeles unde bate". Că, doar n-o bate câmpii!

Doru MIHAIL

(urmare din nr. 48 – 49/2001)

Căderea în comunism

Lenin îi numea pe „duşmanii poporului", „insecte", nici măcar „sboameni"!, iar I. V. Stalin, Gh. Gheorghiu - Dej, Nicolae Ceauşescu, „banditi", „huligani", ultimul calificativ fiind folosit şi în epoca postdecembristă de către discipolii acestor dictatori comunişti. Aşa se explică setea cu care băteau şi torturau pe opozanţii regimului, nu numai pe fruntaşii naţiunii, oamenii politici sau de cultură, ci şi pe simplii ţărani care nu aveau de unde împlini cotele împovărătoare sau care nu înţelegeau că trebuie să intre în „colectivă" (GAC, apoi CAP), regimul de exterminare din închisori şi lagăre, degradarea la care erau supuşi prizonierii politici, minciuna pe care o strigau în gura mare: „omul nou", comunismul – „visul de aur al omenirii", „democraţie populară", precum şi deşănţatul cult al personalităţii închinat conducătorilor comunişti, începând cu Lenin, apoi Stalin numit „corifeu al ştiinţei", „conducător genial al popoarelor", adresându-i imnuri precum: „Lui Stalin slavă, slavă îi cântăm !", lui Gh. Gheorghiu - Dej şi mai ales lui Nicolae Ceauşescu, „erou între eroii neamului" etc. De care nouă, celor care nu numai că aplaudam asemenea linguşeli, dar le şi pronunţam, ar fi trebuit să ne crape obrazul de ruşine! Dar nu s-a întâmplat aşa pentru că teroarea ne vârâse frica în oase şi instinctul de conservare ne poruncea să ne prefacem că totul e bine... Au fost şi oameni care, spre cinstea lor, s-au purtat demn, înfundând însă închisorile şi lagărele, unde mulţi au murit, sau trebuind să fugă în străinătate, ca să scape de pedeapsă, dar şi acolo, de multe ori, mâna lungă a Securităţii, această instituţie a torturii comuniste, îi ajungea şi-i pedepsea.

Dintre aceştia, legionarii au dat cel mai greu tribut de suferinţă, fiind cei mai consecvenţi luptători anticomunişti, încă din 1919, când Kominternul instiga muncitorimea la revoluţia „proletară". În fruntea luptei împotriva regimului comunist, sub diferite forme, inclusiv cu arma în mână, grupurile de partizani din munţi (în Făgăraş, în Banat etc. Sub conducerea lui Ion GAVRILĂ - OGORANU, Spiru Blănaru şi a altora), legionarii au căzut sub gloanţele Securităţii sau în temniţele comuniste. Aici s-au întâlnit cu ţărănişti, liberali etc., moartea lentă, chinuitoare, sau bruscă secerându-i fără deosebire de culoare politică. Păcat că după decembrie 1989 aceştia au uitat lupta şi suferinţele comune din timpul regimului comunist şi au continuat să denigreze Mişcarea Legionară, referindu-se mereu la evenimente controversate din perioada interbelică, ceea ce a permis nomenclaturii comuniste să se menţină în continuare la putere sub alte firme şi cu alte lozinci, îmbogăţindu-se rapid pe seama poporului român, profitând de lipsa de unitate a forţelor anticomuniste române.

A fost comunismul un accident în istoria omenirii, o întâmplare nefericită, determinată de agresiunea sovietică şi favorizată de indiferenţa anglo - americanilor faţă de soarta popoarelor aflate în calea acestei agresiuni? Eu cred că acest coşmar, din care încă nu am ieşit decât pe jumătate, a fost un eveniment în care omenirea nu putea să nu cadă, ce nu se mai putea evita la un moment dat, o lecţie a istoriei dată mai ales conducătorilor de popoare care n-au înţeles, la timpul lor, că răul trebuie curmat înainte de a lua proporţii catastrofale, o purificare prin suferinţă trimisă de Dumnezeu omenirii pentru păcatele sale!

Totul este ca din această suferinţă omenirea să înveţe ceva, pentru a nu mai repeta experienţa acestui coşmar sângeros şi pentru a ieşi cu bine din el.

prof. **Ion ŞTEFAN**

Maxime şi aforisme... blânde

* **F**ericirea este expresia nobilă a iubirii, în afara ei totul e iluzie trecătoare.

* **P**entru Om viaţa este existenţă conştientă cu două aspecte: unul dramatic, fizic, material şi altul tragic, sufletesc, spiritual.

* **F**ericirea nu se poate împrumuta.

* **N**efiind marfă, fericirea nu se poate nici cumpăra, nici câştiga la noroc, singura cale este găsirea ei în noi înşine, în simţirea, cugetul şi afirmarea noastră prin fapte morale, preţuite şi folosite ca model de trăire şi comportare de către cei ce râvnesc să ajungă la ea.

* **F**aptele bune, entuziasmul, contemplarea şi euforia luate la un loc înseamnă fericire. Ea este condiţionată şi susţinută de rugăciunea, meditaţia, idealurile şi cultura pe care o are omul doritor de fericire în relaţiile sale cu semenii săi.

* **C**el ce iubeşte natura, soarele, apa, verdeaţa, piscurile albe şi brazii; izvoarele, ciripitul păsărilor, florile şi copiii; bogăţia ţării, onduirea spicelor aurii în adierea vântului, parfumul livezilor, dar şi sudoarea părinţilor şi strămoşilor săi care au muncit şi s-au luptat să-i lase lui pentru păstrare patria, credinţa şi dragostea de viaţă, e mai fericit decât un miliardar.

* **D**upă ce ai scăpat de necazuri, prin muncă, răbdare, speranţă şi credinţă, începi să simţi că eşti fericit.

* **F**ericirea este o răsplată a străduinţelor noastre în dorinţa de a ne apropria tot mai mult de Dumnezeu.

Simion GIURGECA

(urmare din pag. 4)

***(Despre rugăciune...)** civilizaţiilor. Zice un mare istoric englez – *toate marile civilizaţii s-au dezvoltat datorită simţului sacrului şi au pierit datorită atrofierii lui* (s. red). În cursul istoriei Europei rugăciunea a fost o necesitate tot atât de vitală ca aceea de a munci, de a construi şi a iubi. Într-adevăr, simţul sacru părea mai ales în Evul Mediu o impulsiune izvorâtă din adâncul firii noastre – o activitate fundamentală. Expresiile sale sunt legate de alte activităţi de bază ale omului, ca simţul moral şi formarea caracterului şi adeseori de simţul frumosului şi al artelor. Această latură atât de importantă a firii noastre noi am neglijat-o, lăsând-o să se atrofieze şi adesea să dispară cu totul.

Trebuie să ne convingem că omul nu se poate conduce fără a se primejdui pe sine însuşi, după capriciul imaginaţiei sale. Pentru a atinge scopul adevărat al vieţii, trebuie să te conduci după însăşi legile care rezultă din însăşi natura vieţii. Noi ne aflăm într-o mare primejdie atunci când omitem sau sufocăm în noi un aspect al activităţii noastre fundamentale, de ordin fiziologic, intelectual şi spiritual.

Spre exemplu, insuficienta dezvoltare a muşchilor scheletului, a activităţii spirituale, morale sau sacramentale la mulţi intelectuali, este tot atât de dureroasă ca şi atrofierea inteligenţei şi a simţului moral la unii sportivi atleţi.

Practic, activităţile morale şi religioase sunt strict legate unele de altele. Simţul moral dispare la scurt timp după dispariţia simţului sacrului. Căci omul nu a reuşit să construiască, aşa cum voia Socrate, un sistem moral independent de orice doctrină religioasă. Societăţile în care dispare nevoia de rugăciune nu sunt departe de degenerescenţă.

De aceea, toţi oamenii civilizaţi, credincioşi şi necredincioşi, trebuie să se intereseze de această problemă, adică de dezvoltarea tuturor activităţilor fundamentale de care este capabilă fiinţa umană.

Oare din ce pricină simţul sacrului joacă un rol atât de important în atingerea scopului vieţii? Şi prin ce fel de mecanisme rugăciunea influenţează viaţa noastră?

Pentru a răspunde la aceste întrebări suntem nevoiţi să părăsim câmpul observaţiei şi să facem loc ipotezei. Dar o ipoteză, oricât ar fi de îndrăzneaţă, este necesară în primul rând cunoaşterii. Trebuie să ne amintim că omul este în primul rând o fiinţă indivizibilă alcătuită din ţesuturi, din lichide organice şi din conştiinţă.

El se crede independent de mediul său natural, adică de universul cosmic. În realitate, este inseparabil de lume. Omul este legat de mediul în care trăieşte, prin nevoia continuă de oxigen şi de elemente pe care I le furnizează pământul şi soarele. Pe de altă parte, corpul viu nu este cuprins pe de-a întregul în masa fizică. El este compus din spirit şi materie. Şi cu toate că spiritul rezidă din organele noastre fizice, el se prelungeşte în afara celor patru dimensiuni ale spaţiului şi timpului.

Oare ne este îngăduit să credem că noi locuim atât într-un mediu văzut cât şi într-unul intangibil, invizibil şi imaterial, *mediu asemănător cu acela al conştiinţei şi pe care nu-l putem trece cu vederea, fără a ne prăbuşi pe noi înşine.* Acest mediu nu ar putea fi altceva decât Fiinţa Supremă, imanentă în toate existenţele. *Fiinţa care este şi transcedentală şi personală şi pe care o numim Dumnezeu.*

Prin urmare simţul sacrului s-ar putea compara cu nevoia noastră de oxigen, iar rugăciunea ar avea funcţie analoagă cu aceea a respiraţiei: *ea nu ar fi altceva decât un agent al raporturilor dintre conştiinţă şi mediul ei propriu, deci un fel de activitate biologică aparţinând structurii noastre umane. Cu alte cuvinte, rugăciunea este o funcţie normală a corpului şi sufletului nostru.*

CONCLUZIE

În rezumat simţul sacrului reprezintă, în raport cu alte activităţi ale spiritului, o importanţă deosebită. El ne pune în comuniune cu intensitatea misterioasă a lumii spirituale. Prin rugăciune omul merge la Dumnezeu, iar Dumnezeu vine la om. Rugăciunea apare indispensabilă dezvoltării noastre armonioase şi integrale.

În nici un caz rugăciunea nu trebuie înţeleasă ca un act pe care-l săvârşesc numai oamenii ignoraţi, needucaţi, slabi de înger, bolnavi sau cerşetori. Este ruşinos să te rogi – zicea Nietzsche. În realitate, actul de a te ruga nu este cu nimic mai ruşinos decât actul de a mânca sau de a respira. Omul are nevoie de Dumnezeu, aşa cum are nevoie de hrană şi oxigen.

Simţul sacrului, strâns legat de intuiţie, de simţul moral, de simţul frumosului şi de lumina inteligenţei, dă personalităţii umane o desăvârşire completă. Este un adevăr incontestabil că atingerea scopului vieţii cere dezvoltarea integrală şi armonioasă a tuturor activităţilor noastre fiziologice, intelectuale, afective şi spirituale.

În structura spiritului nostru se cuprinde atât raţiunea, cât şi sentimentul. Prin urmare, trebuie să-l urmăm pe Pascal cu aceeaşi sârguinţă cu care îl urmăm pe Descartes, adică să preţuim tot atât de mult afectivitatea şi simţul sacrului, pe cât preţuim inteligenţa.

(continuare în pag. II Supliment)

(urmare din pag. I, Supliment)

*** (Despre rugăciune...)**

*** Rugăciunea (II)[2]**

Se constată într-adevăr că cel ce are simţul sacru şi se roagă, scade consumul de proteine şi o energie nouă, necunoscută, ţine locul unei hrane abundente.

Se pare că datorită exploziei demografice, dezvoltarea simţului sacru va fi singura soluţie salvatoare pentru micşorarea fără efecte negative a raţiei alimentare. Malthus, în teoria sa, n-a ţinut seama de cele spuse în mod cu totul accidental de Iisus: „Nu numai cu pâine va trăi omul"... „Mâncarea mea nu este numai pâine, ... ci împlinirea voinţei lui Dumnezeu".

Rugăciunea este energie dătătoare de viaţă. Se pare că şi în om există o energie asemănătoare cu energia ascunsă în atom. Această energie nu se declanşează decât prin rugăciune, ca printr-un centru de radiaţie activă. Dacă suntem atenţi la acest fenomen ne putem da seama că cel ce ne-a spus, în Evanghelie: „Eu sunt viaţa" n-a vorbit doar ca un mistic, ci ca un desăvârşit cunoscător al fiziologie omului.

Natura şi medicamentele sunt un remediu pentru suferinzi, dar *destul de palid pe lângă cel efectuat de rugăciune.* Forţele divine sunt mai mari, deoarece acolo unde nici natura nici medicul nu reuşesc, *credinţa şi rugăciunea pot reuşi.*

Un exemplu printre altele: aveam o pacientă care suferea de cancer al uterului şi nu mai putea fi salvată. Pierzându-şi orice speranţă în medicină, credinţa ei a salvat-o. Dintr-o dată s-a trezit în ea simţul sacrului. N-am mai depistat cancer pentru care închisesem la loc operaţia. Era vindecată şi întinerită. Au trecut de atunci 15 ani şi ea continuă să fie sănătoasă. O altă vibraţie s-a născut în ea, o vibraţie pentru alte lucruri pentru care vibrăm noi. Această vibraţie a salvat-o şi i – a dat o nouă viaţă.

Prin spirit, prin rugăciune, omul scoate o energie calitativ nouă, superioară, care întreţine viaţa sau care face să, se renască viaţa celui bolnav. Simţurile pervertite după plăceri până ieri, trec la o viaţă nouă, interioară, de rugăciune. *Inima începe să gândească şi mintea să simtă sacrul.* Schimbându-şi raportul şi funcţia simţurilor şi trecând la un raport divin cu lumea, simţurile care nu mai puteau controla poftele pacientului, deoarece erau decimate de vicii şi abuzuri, îşi revin prin rugăciune, se refac, se odihnesc. Odihna simţurilor este necesară nu numai pacientului, ci şi celui ce doreşte să evite sau să prevină îmbolnăvirile. E vorba de a dezvolta o nouă deprindere, şi anume aceea de a reduce la tăcere vuietul fiziologic, cascada de excitaţii şi de forţe centripete egoiste.

Această educaţie ar trebui s-o facă medicul familiei tuturor membrilor ei, prin deşteptarea în individ a unor simţuri de viaţă spirituală, prin care se pot odihni ţesăturile biologice. Regulile de igienă biologică, alimentară, morală şi socială, pe care le cuprinde religia lui Hristos, fac din această religie cea mai vastă ştiinţă. Profitând de această ştiinţă, medicii ar putea să redea bolnavului puterile pierdute.

Dr. Dibble în spitalul său din Oxford are un caz de osteomielită acută; prin fistulă se eliminau bucăţi de os. Era necesară amputarea. Bolnavul însă prefera moartea. Argumentul său era religios. Nu se poate ca Iisus să vrea să piardă un om. Lui nu i s-a frânt nici un os. Am să mă rog. Durerile de osteomielită sânt cumplite. Bolnavul a refuzat morfina. S-a rugat. După trei săptămâni fistula bolnavului s-a închis de la sine, durerile au încetat, a făcut o nefrită (desigur un transfer de infecţie şi s-a vindecat).

Colegii mei electrofiziologii Redkin şi Huxley spun că *forţa rugăciunii constă în declanşarea unor biocurenţi electrici.* Biocurenţii corpului omenesc sunt inferiori, ca potenţial, curentului electric produs prin dinam, *dar din punct de vedere calitativ ei sunt superiori, deoarece ei întreţin viaţa şi o cauzează.* Electricitatea poate distruge viaţa (corpul omului), dar n-o poate *crea sau înviora, pe când biocurenţii creierului şi ritmurile cerebrale (alfa, betta, gama)* au o valoare pozitivă, ca şi biocurenţii muşchilor, inimii etc. Nu este departe ziua când în care biocurenţii vor acţiona proteza prin apăsare pe un gând sau altul.

Se prea poate să dovedim *că cel mai important organ al omului este gândul şi simţul sacru.* De altfel, am putut constata că boala este o manifestare bioelectrică. Uneori agentul microbian lipseşte, dar corpul are aceleaşi carenţe de funcţionare ca şi în cazul prezenţei microbului, lucru constatat prin analize bioelectrice. Uneori agentul microbian lipseşte, *dar greşelile de comportament moral aduc modificări mecanice, biochimice şi fiziologice şi au la origine biocurenţii gândului şi opţiunile omeneşti.* Electrofiziologia a descoperit cauzele bolilor într-un plan mult mai subtil. Ea ne explică de ce violenţa creează boli, de ce visele pot îmbolnăvii la fel de bine ca microbii, de ce viruşii sunt atât de puternici şi de ce oamenii religioşi au o mare forţă de rezistenţă, deşi sunt blânzi, moderaţi, generoşi. Se pare că biocurenţii se pot crea şi înmulţi prin exerciţiu religios, făcându-i să acţioneze în fiecare celulă, în fiecare corp. Austeritatea religioasă se dovedeşte metodă de prevenire şi tratament al bolilor, din punct de vedere electrofiziologic. **Iubirea, nu cea erotică, ci**

---

[1] **Rugăciunea (II)[2]**

[2] După cum am spus în introducere, A. Carrel şi-a exprimat concepţia sa despre rugăciune într-un stadiu apărut în 1941, insistând de această dată şi mai mult asupra efectelor pe care rugăciunea o are asupra acelora ce se roagă, explicând mecanismul prin care rugăciunea îşi exercită influenţa. Redăm în continuare acest studiu, omiţând unele părţi, care sânt menţionate în primul studiu.

(continuare în pag. 10)

(urmare din pag. 1)

* **(De ziua...)** de decăzuţi, cât s-ar crede după laşitatea întâlnită în fiecare zi.

Epopeea legionarilor reabilitează pe românii de astăzi cum i-a reabilitat pe spaniolii de azi, Alcazarul.

În acelaşi timp ţara află cum PENTRU PRIMA OARĂ despre înfiorătoarele acte de persecuţie şi de represiune împotriva mişcării legionare. Citind chipul în care s-au purtat, pe rând, toate guvernele şi toate autorităţile, te întrebi cum de au putut oameni din poporul nostru să ajungă la asemenea ticăloşii?

A FOST OARE ÎNTREAGA SOCIETATE ROMÂNEASCĂ, CARE A TOLERAT ACESTE LUCRURI, TOT ATÂT DE TICĂLOASĂ CA ŞI EI? (...)

Cartea domnului Codreanu restabileşte adevărul şi în ceea ce priveşte legenda violenţei care ar constitui metoda preferată a mişcării verzi care, nu arare ori a putut să impresioneze rău pe burghezul român, blând sau fricos. Însă toate, DAR ABSOLUT TOATE ACTELE DE VIOLENŢĂ, care sunt povestite în acest volum, nu apar decât la capătul unor încercări disperate de a obţine satisfacţia şi dreptatea pe cale legală şi paşnică. Toate actele de violenţă sunt simple acte de rezistenţă la ilegalităţile şi slăbiciunile autorităţilor. Dar acest drept la rezistenţă este, la urma urmei, un drept natural ca şi dreptul de legitimă apărare în faţa agresorului.

Cartea comandantului legionar înseamnă, fără pretenţii doctrinare, o luare de poziţii care dovedeşte o splendidă luciditate pe marile linii ale gândirii contemporane. De pildă scurta pagină despre monarhie are afirmări definitive: MONARHIA A FOST TOTDEAUNA BUNĂ".

Tot aşa demonstraţia pericolului pe care-l reprezintă democraţia „care sfarmă unitatea neamului românesc, expunându-l, dezbinat, în faţa blocului unit al puterii iudaice" sau capitolul despre alegţiune şi selecţie şi teoria elitei, cuprind rare [illegible] de gândire [illegible] Domnia – SA spune că „Legiunea Arhanghelul Mihail va fi mai mult o şcoală şi o oaste decât un partid politic" se integrează definitiv gândul în concepţia contemporană a partidului elită a naţiunii.

Luciditatea ideilor domnului Codreanu apare cu un relief şi mai mare atunci când tratează problema sa preferată: FORMAREA OAMENILOR.

Aceeaşi luciditate apare în formularea problemei evreieşti când scoate în evidenţă contradicţia în care se află evreii când propovăduiesc ateismul pentru români, RĂMÂNÂND CREDINCIOŞI RELIGIEI LOR sau atunci când se ridică împotriva ideii naţionale, RĂMÂNÂND BUNI NAŢIONALIŞTI EVREI.

Dar pagina închinată antitezei dintre principiul autorităţii şi cel al libertăţii, antiteza pe care NUMAI DRAGOSTEA o poate învinge: „dragostea se află la mijloc între ele şi deasupra lor, cuprinzându-le pe amândouă în tot ceea ce ele au mai bun"?

Pentru observatorul politic cartea lui CZC ne mai învaţă ceva: ea este o lecţie extraordinară de tactică politică, potrivită, firească, unei mişcări unice ca cea legionară dar surprinzător de ingenioasă: CUIBUL – care pleacă de la principiul că oricine poate să comande atâţia membrii cât poate, singur, convinge şi stăpâni; PRINCIPIUL ADEZIUNII MEMBRILOR – „să vină în aceste rânduri cel ce crede nelimitat; să rămână AFARĂ CEL CE ARE ÎNDOIELI" completat cu „NIMENI NU VA CĂUTA SĂ CONVINGĂ PE CINEVA SĂ SE FACĂ LEGIONAR".

La care se adaugă un element esenţial al ETICEI şi al organizaţiei legionare: DISCIPLINA. „Disciplina nu înjoseşte pentru că te face biruitor. Şi dacă biruinţele nu se pot câştiga decât cu jertfe, DISCIPLINA ESTE CEA MAI MICĂ DINTRE TOATE JERTFELE PE CARE POATE SĂ LE FACĂ UN OM PENTRU VICTORIA NEAMULUI SĂU".

Şi chiar dacă, împotriva a tot ceea ce vorbeşte istoria secolului nostru, acţiunea legionară ar rămâne fără rezultat cu atât mai mare este meritul celor care au creat-o. CE NOBIL [illegible] UCRU ESTE SĂ LUPTI PENTRU RIDICAREA UNEI NAŢIUNI CARE NU TE ÎNŢELEGE şi NU TE URMEAZĂ! **(Mihail MANOILESCU)**.

* Fiind o mişcare profund creştină, avându-şi justificarea înainte de toate în planul spiritual – legionarismul încurajează şi [illegible] întemeiază pe LIBERTATE. Vii în LEGIONARISM pentru că eşti liber, pentru că te-ai hotărât [illegible] depăşeşti cercurile de fier ale determinismului biologic – (frica de moarte, de suferinţă, etc.) [illegible] ale determinismului economic (frica de a rămâne pe drumuri). Cel dintâi gest al legionarismului este un gest de totală libertate: el îndrăzneşte să se rupă de toate lanţurile robiei sale spirituale, ideologice şi economice. Nici un determinism exterior nu-l poate influenţa, în clipa în care s-a hotărât să fie LIBER. Asta înseamnă că legionarul se simte atât de liber încât nici moartea nu-l mai înspăimântă. Cel care ştie să moară NU VA FI ROB NICIODATĂ. Şi nu e vorba de robia etnică sau politică - ci, în primul rând de robia sufletească. Dacă eşti gata să mori nu te mai poate robi nici o FRICĂ, nici o SLĂBICIUNE, NICI O TIMIDITATE. Împăcându-te cu gândul morţii, atingi cea mai totală libertate care-i îngăduită omului pe pământ **Mircea Elaide**.

* Viaţa oricărei fiinţe, fie ea plantă, om sau organism politic e determinată de doi factori: unul intern, UNIC, ESENŢIAL – germenele, sufletul; altul EXTERIOR accidental, foarte important dar nu ESENŢIAL, ceea ce s-ar numi condiţiile obiective, ambianţa, conjunctura. Un bob de grâu, de pildă, nu poate da roade multe dacă nu-i priieşte pământul, dacă nu-l udă ploaia, dacă nu-l încălzeşte soarele. Totuşi, cu toate aceste condiţii defavorabile, tot va încerca să lupte, tot va străpunge pământul dacă germenele i-a fost sănătos. Dimpotrivă dacă a fost

(continuare în pag. IV Supliment)

(urmare din pag. III Supliment)

* **(De ziua...)** sterp, toată bogăţia pământului, toată umezeala ploii, toată căldura soarelui vor fi de prisos, bobul de grâu va fi mort în păm[illegible].

Ei bine, oamenii ce au pornit la luptă acum zece ani în jurul Căpitanului au constituit germenele [illegible]ătos, sufletul curat şi tare al [illegible]ării noastre. AVEAU ACEŞTI OAMENI TOATE VIRTUŢILE SUFLETEŞTI CERUTE MARILOR [illegible]OITORI. Aveau CREDINŢĂ ÎN DUMNEZEU, erau stăpâniţi de ceea ce Moţa numea atât de frumos [illegible]HUL MARILOR RUPTURI, purtau [illegible] capital de DURERE, de [illegible] SUFERINŢĂ în slujba [illegible].

[illegible]elia fiecărei noi epoci de istorie stă o mare durere. Legenda Meşterului Manole îşi are tâlcul ei verificat istoriceşte. (...)

Prima noutate adusă de Legiune în viaţa românească, într-o lume în care se preţuia exclusiv puterea minţii, inteligenţa şi nu numai în sens creator ci în sens de ŞMECHERIE, să pui accentul pe [illegible]enia sufletească, pe dârzenie, pe renunţare la sine, pe eroism, pe jertfă, pe caracter.

În domeniul politic Legiunea aduce în viaţa publică românească o tendinţă de aspră moralizare a vieţii publice: formula pedepsei cu moartea pentru fraudatorii banului public e lansată de mişcarea legionară.

Aceeaşi atitudine fără şovăiri şi fără reticenţe, pe planul politicii externe. LEGIUNEA A FOST PRIMA ORGANIZAŢIE CARE DE LA ÎNCEPUT s-a arătat total ostilă politicii titulesciene, socotind-o nu numai primejdioasă şi contra intereselor ţării, ci şi IMORALĂ, prin [illegible] ne [illegible]ingea în braţele [illegible]munismului [illegible].

[illegible] sau de vom [illegible] putea fi de pe acum [illegible] îmbogăţit sufletul [illegible] ROMÂNIEI [illegible] am [illegible] oameni pe care se va putea [illegible] [illegible].

CU UN ASEMENEA TRECUT, putem înfrunta FĂRĂ TEAMĂ PREZENTUL şi să privim SENINI VIITORUL **(Mihail Polihroniade)**.

* Anul 1927 a însemnat începutul luptei între „generaţii".

Nu lupta între bătrâni şi tineri – cum s-a crezut – ci războiul între două lumi: pe de o parte lumea veche care credea în pântec – (primatul economicului şi al politicianului iar pe de altă parte lumea nouă care îndrăznea să creadă în (primatul spiritualului).

Mişcarea tinerească sin 1927 s-a născut cu conştiinţa acestei misiuni istorice: de a schimba sufletul României, subordonând toate valorile unei singure valori supreme: spiritul. (...) Având-uşi izvoarele vii în creştinism – şi creştinismul înseamnă „răsturnarea tuturor valorilor" – ea încearcă crearea unui om nou (...)

De abia acum începe să se vorbească despre o „misiune a României".

De abia acum începe a fi înţeles sensul acestei revoluţii creştine care încearcă să creeze o Românie nouă, creând un om nou, un creştin perfect şi care înlocuieşte vechea „viaţă politică" printr-o „viaţă civilă", adică restaurează raporturi de omenie şi creştinătate în sânul aceleiaşi comunităţi de sânge **(Mircea Eliade)**.

* Dintre toate mişcările care, de la război încoace – pentru a nu vorbi decât în strictă contemporaneitate – au încercat să organizeze destinele naţiei noastre, nici una nu s-a aşezat mai sigur în matca istoriei româneşti, ca cea a tinerilor care stau sub ocrotirea Arhanghelului cu sabia de foc (...)

Trebuie să spun, aici şi astăzi, celor de vârsta mea – şi dacă îmi e îngăduit şi celor mai bătrâni decât mine CĂ PÂNĂ ACUM MIŞCAREA ACEASTA NU A GREŞIT NICIODATĂ.

Destul ca să ne facă să înţelegem că pe tinerii aceştia care merg chiuind în luptă şi în moarte, nimic nu-i va abate din drumul lor: nici violenţa, nici [illegible] linguşirea, nici corupţia; [illegible] prigoana. Căci NU [illegible] LOR [illegible] drumul [illegible].

pe el străjuieşte DUMNEZEU.

Iar celor mai îndărătnici le voi spune că a trecut momentul în care adeziunea noastră putea să însemne izbânda şi împotrivirea înfrângere.

De întâlnirea noastră cu TINEREŢEA LEGIONARĂ nu mai atârnă astăzi decât bucuria de a fi văzut din vreme „lumina cea adevărată şi un... apus fără fulgere".

Căci încă odată: victoria legionară înaintează ca o necesitate de destin, iar a te împotrivi ei înseamnă a lua istoria în răspăr **(Nae Ionescu)**.

* S-a îndurat cel de sus, şi iată MINUNEA:

Un glas tânăr, inspirat a strigat sufletelor româneşti, cu buciumul de comandă al ananghiei obşteşti:

„Rupeţi legăturile cu ispitele vieţii pământeşti, lepădaţi-vă de huzurul egoismului omenesc şi alergaţi pe înălţimile altor fericiri mai nepieritoare fericirea datoriei împlinite pentru dreptate, fericirea jertfei pentru mântuirea neamului"

Şi ce au făcut?

Şcoala disciplinei morale. Exerciţiul voinţei închinate binelui obştesc. Şcoala muncii, a jertfei pentru nevoile publice. Aceluia care o generaţie întreagă îi zice CĂPITANUL, MARE EDUCATOR SOCIAL, a împânzit ţara cu tabere de muncă (...)

Cu aceeaşi hotărâre cu care a pornit lupta dârză, imediată în contra duşmanului dinăuntru a pornit contra celui din afară. Înţelegând CUM NU MULŢI AU INTŢELES, că, dacă bolşevismul sălbatic, monstruos, de la hotarele noastre va birui în lupta ce duce în occident contra civilizaţiei universale, ŢARA NOASTRĂ SE VA PRĂBUŞI DE MOARTE ÎN NOAPTEA DE HAOS A ANARHIEI şi a dat, cu vieţile celor mai nobili dintre ei, cu vieţile de sfinţi ale eroilor Moţa şi Marin, supremul tribut al credinţei şi al patriotismului lor **(Ion GĂVĂNESCUL)**.

[illegible] pag. 17)

DOMNUL PAUL CERNAT şi MIRCEA ELIADE

În numărul 60 al OBSERVATORULUI CULTURAL ilustrând, într-un fel cele trei scrisori inedite semnate de Mircea Eliade şi adresate lui Stig WIKANDER apar şi două prezentări semnate Paul Cernat şi P. C. (probabil unul şi acelaşi) prima în legătură cu reapariţia, într-o ediţie excepţională din colecţia editată de Polirom – „Cărţi fundamentale ale culturii române" a revistei de studii religioase ZALMOXIS care, se ştie a apărut între 1938-1942, la Paris, fiind condusă de Mircea Eliade.

Actuala reeditare, inclusiv traducerea textelor, studiu introductiv, note şi addenda aparţin unei echipe (Eugen Ciurtin, Andrei Timotin şi Mihaela Timus) care sunt şi editorii unor caiete de istorie a religiilor ARCHAEUS despre care, din nefericire nu se prea vorbeşte în revistele de cultură ale ţării.

Despre Zamolxis domnul P. C. , nu-şi propune cum scrie dânsul, „un comentariu aplicat" ci se mărgineşte să ne spună că „în fond „dosarul" Zamolxis se suprapune peste „dosarul Eliade" adică peste perioada cea mai controversată a biografiei acestuia, umbrită, din păcate de spectrul cochetăriei sale (sic!) cu spiritul extremei drepte politice".

Vedeţi dvs. cum se aşează lucrurile.

Dar să fie cochetat Eliade cu marxism-leninismul şi să fi avut drept colaborator la revista mai sus amintită pe Constantinescu Iasi şi Mişu Roller, să fi stat şi el nu la umbra „extremi drepte" ci alături de Nicolski, Ana Pauker, Teohari Georgescu sau Borilă – toţi strălucind de lumina ce răsărise de la răsărit – atunci, ei bine, atunci nu ar fi existat nici Mircea Eliade, nici Zamolxis şi nici una din cărţile fundamentale ale culturii româneşti.

Al doilea comentariu este semnat doar P. C. (poate că nu vine de la domnul Cernat ci de la Partidul Comunist) se cheamă „ADOLESCENTUL MIOP şi DOCUMENTELE ORBIRII POLITICE" şi priveşte apariţia în colecţia Alternative a editurii Dacia a TEXTELOR „LEGIONARE" şi DESPRE „ROMÂNISM".

Aici domnul PC îşi ... dă drumul la ceea ce s-ar putea numi „marea scenă a găştii internaţionaliste" şi afirmă că deşi nu intenţionează să (re)exploreze amplul şi controversatul „dosar Eliade" totuşi câteva observaţii provizorii pot şi merită să fie făcute".

Dânsul afirmă că „nu poate ignora (ca şi cum cineva i-ar fi cerut acest lucru) că Mircea Eliade a fost un suporter al legionarismului, adică al unei mişcări care nu a fost doar una „spiritualistă", mistică şi creştină, animată de un ethos „eroic" – deci războinic – ci şi una structural fundamentalistă antisemită, care nu a ezitat să recurgă la asasinatul politic şi la pogromuri cinice".

Se ştie că Mircea Eliade a fost, de un alt colaborator al acţiunii antilegionare, trecut pe lista promotorilor Auschwitz-ului!

Iar în ce priveşte asasinatul politic şi pogromurile cinice ne-ar interesa să fie numite, să ni se spună când au avut loc, ce legionari au participat la ele, dacă au fost sau nu judecaţi şi din ordinul cui s-a dezlănţuit pogromul.

În ce priveşte asasinatul politic poate că ar fi interesat să ni se spună unde începe şi unde se termină legitima apărare?

Suntem de acord cu P.C. că „examinarea tuturor acestor texte solicită o recuperare CÂT MAI ONESTĂ a TUTUROR CONTEXTELOR şi determinărilor epocii şi integrarea lor adecvată în datele specifice ale unei personalităţi dar articolele există şi sunt (VAI!) PRO-LEGIONARE".

Dacă ar fi fost procomuniste atunci treaba stătea cu totul altfel: se ştie doar că comunismul – cacofonia nu-i deloc întâmplătoare – a fost tinereţea lumii, că în afara a câtorva zeci de MILIOANE DE ASASINAŢI POLITICI (cifrele minime ar fi de 85 MILIOANE) el nu a făcut nici un POGROM ci s-a străduit să ne caţere pe toţi pe adevărate culmi de civilizaţie şi progres.

Dar nu: Mircea Eliade a fost „dacă nu un fanatic atunci un mare naiv care IGNORÂND, DISPREŢUIND SAU NEGÂND DATELE CONCRETE ALE POLITICULUI (sublinierea ne aparţine) a făcut la un moment dat o opţiune cu totul regretabilă".

Este evident, în subtextul comentatorului, care ar fi fost opţiunea lăudabilă!

Un singur lucru uită sau se face că nu vede „clar-văzătorul" nostru din „Observatorul cultural": că Mircea Eliade şi Mişcarea Legionară au AVUT DREPTATE. Că ei au fost cei ce au văzut unde se află „imperiul răului": ei i-au văzut şi pe cei ce se aflau în slujba acestui imperiu; şi tot ei au prevăzut care va fi, pentru România, rezultatul final: o RUINĂ.

Este interesantă, prin tendinţa de a se folosi omleta ca să nu se mai vadă om cu om, concluzia celui de al doilea comentariu: „Textele de faţă au meritul de a ne ajuta să înţelegem mai bine mecanismul iluziei prin care, în anumite momente ale istoriei, intelectuali de calibru ajung să îmbrăţişeze o utopie totalitară, anti-democratică, antiparlamentară fundamentalistă şi extremistă, FIE EA DE DREAPTA SAU DE STÂNGA".

Aţi priceput unde bate amicul:

Iar în ce-l priveşte pe Mircea Eliade iată reţeta iluziilor sale (apud. P. C.): utopia revoluţionară combinată cu utopia regresivă a recuperării aristocraţiei româneşti premoderne, oroarea de politicianismul „degenerat, nevoia de asceză „virilă", de jertfă şi devotament spiritual în cazul lui Eliade sunt câteva din resorturile acestei iluzii".

Ca de altfel întregul text – fireşte când nu-l citează pe Eliade este scris în acea limbă care-mi spune că domnul P. C. a fost sau este elevul faimoasei instituţii ce se numea „Fănică Fulgu" – şi finalul este la înălţime: „eventuala naivitate a „cavalerilor" aderenţi ai mişcării explică dar nu justifică orbirea – căci în definitiv şi iadul este pavat cu intenţii nobile".

Ce-ar fi spus Mircea Eliade dacă ar fi avut cuvântul?

Poate că acest gând trimis lui Stig într-o scrisoare din 1974: ÎMPOTRIVA DESTINULUI – cel puţin aceasta-i convingerea mea, NU ESTE POSIBILĂ DECÂT O SINGURĂ REPLICĂ: A CONTINUA!).

iun. 2001

Scrutator jr.

(urmare din pag. II, Supliment)

*** (Despre rugăciune...)**

[* **Rugăciunea (II)] cea pe care a predicat-o Iisus şi care implică spălarea picioarelor, servirea aproapelui, devotamentul, este un generator de biocurenţi (subl. red.).**

Ca electrofiziologi avem sentimentul că „sportul" cel mai bun pentru organism este cel al credinţei, al rugăciunii, deoarece prin această bioelectricitate umană nu se concentrează numai pe o porţiune a scoarţei cerebrale, ci difuzează pretutindeni în organism.

Un discipol al lui Gandhi, prieten cu dr. Radhakrishan, îmi spunea că în momentul morţii, în numeroase cazuri, a zărit o lucire electrică ieşind din creştetul muribundului. Într-un caz particular al unei fete de o mare puritate şi sfinţenie, care se afla sub aparatură medicală când a murit, electroencefalograma a înregistrat valori de peste 7 volţi, după calculele noastre, iar camera a apărut momentan luminată de o sursă electrică.

Rugăciunea în sensul acesta pare să fie o tendinţă a fiinţei noastre către substratul imaterial al lumii. Aş vrea să observ că bolnavii care se roagă suportă mai bine intervenţiile şi durerile, **dar nu toţi care se roagă reuşesc, deoarece rugăciunea acestora este văicăreală curată, vanitate învinsă, ambiţii dărâmate (s. red.).**

Numai rugăciunea care are la bază căinţa este ducătoare la scop, la echilibru. La starea de simplitate, puritate, umilinţă şi armonie, dintre om şi creaţie, nu se poate ajunge decât prin imitaţia lui Hristos. Efectul rugăciunii, intervenţia divinităţii, nu se produce decât după ce omul s-a rugat cu stăruinţă până la completa *purificare a trupului şi sufletului.*

Mă întreb adeseori, în legătură cu gestul lui Hristos de a pune mâinile pe creştetul bolnavilor, dacă nu cumva prin creştetul capului ne vine izbăvirea prin rugăciune şi dacă nu cumva rugăciunea, care este înainte de toate o activitate a creierului, acţionează pe aceleaşi cale şi-şi produce efectul. *Realitatea este că cei vindecaţi prin rugăciune devin după aceea cu totul alţi oameni, parcă ar fi primit botezul Duhului Sfânt:* li se schimbă chiar şi temperamentul şi caracterul, ba chiar *şi liniamentele corpului. Mă întreb de ce nu am putea folosi rugăciunea pentru ca să ne vindecăm de bolile sociale, de răutatea lumii, de meschinăriile educaţiei noastre, de carierism, de avariţie, de erotism şi de dorinţa de dominare. Cu ajutorul rugăciunii, atomii omului, fiziologia omului, intră în substratul divin al vieţii. Bazat pe o serie de date anatomice şi filozofice, cred că stimulul rugăciunii odată ajuns în neuron se propagă prin circuitele neuronale şi cortico-subcorticale şi de acolo se continuă în întreg ansamblul fiziologic.*

Stimulent este o scânteie bioelectrică, o scânteie de viaţă. Hristos a zis: „Eu sânt viaţa", ceea ce este perfect adevărat. Sentimentul iubirii de Dumnezeu şi de aproapele este tot o scânteie divină. Toţi acei care s-au plictisit de viaţa lor searbădă şi fără rost, prin convertirea la Hristos, devin plini de viaţă. Egoismul i-a dus la neplăceri, dezamăgiri, dezgust de viaţă. Întoarcerea la iubirea lui Hristos le redă viaţa şi bucurie şi această iubire sacră este fără sfârşit.

Celor ce se vindecau Hristos le zice: „Credinţa ta te-a mântuit" şi adeseori adăuga: „De acum să nu mai păcătuieşti" ca să nu ţi se întâmple ceva mai rău. Căci într-adevăr, boala este în cele mai multe cazuri o urmare a transmigresiunii legilor firii. Stricta abţinere de la ceea ce este vătămător, zice Platon, este cel mai bun medicament. În acest sens ni se spune în Biblie că: „inima omului este nespus de înşelătoare şi rea", „cine poate s-o cunoască?" Dar rugăciunea ne transformă inima, ne dă o inimă nouă, asemănătoare cu inima lui Hristos.

Când inima omului se împietreşte de la cele naturale şi divine şi se întoarce spre cele josnice, boala se apropie cu paşi repezi. La intrarea tuturor spitalelor ar trebui să stea scris cu litere uriaşe: *„BOLILE SUNT ÎNVĂŢĂTURI ŞI AVERTISMENTE!"* iar medicul, arătându-le bolnavilor greşelile pe care le-au comis, ar trebui să le spună ca Iisus: *„ROAGĂ-TE ŞI SĂ NU MAI PĂCĂTUIEŞTI"* ca să nu ţi se întâmple ceva mai rău.

Din punct de vedere medical, iertarea acordată altora, sau primită de la alţii, oarecum asemănătoare cu spovedania, este o formă de vindecare. Mânia, răzbunarea, remuşcarea, produc în organismul uman o stare toxică, lucru evident pentru medic. *Căci trupul omului, ca şi sufletul lui, a fost făcut ca să fie bun; răutatea îl îmbolnăveşte.* Şi din acest motiv, duşmănia şi ura este un păcat grav, cum a spus Hristos şi în sensul vindecării sufletului şi trupului nostru. *El ne îndeamnă să ne rugăm pentru „vrăşmaşii noştri".*

Rugăciunea este o forţă care restabileşte bolile, organic reaşezând toate celulele şi funcţiile corpului în felul firii infinite a lui Dumnezeu, de la care se obţin odihna şi refacerea. În realitatea practică, activităţile noastre mintale şi religioase sunt strâns legate unele de altele. Cel mai puternic nerv, în ceea ce priveşte vitalitatea, pare a fi cel al evreilor, deoarece ei nu au separat niciodată activitatea lor mintală de cea a credinţei.

(sfârşit)

(urmare din nr. 48 – 49 / 2001)

PROFESORUL Ion Petrovici: Un prieten şi un apărător al legionarilor în prigoană

...Datorită profesorului Petrovici activitatea aici a cunoscut o oarecare stabilitate, în abuzuri şi absurdităţi mai puţine. Până şi Iorgu Iordan, vorbind despre această perioadă (Decembrie 1941 – 23 August 1944), v-a recunoaşte că *„şi-a reluat activitatea obişnuită, că studenţii legionari se «cumînţiseră» şi îşi căutau de munca la care îi obliga viitoare lor profesiune"*..."cu studenţii legionari şi cu simpatizanţii mişcări lor n-am avut necazuri [...]. Eu însumi am lucrat ştiinţific aproape mai bine decât în epoca precedentă, cel puţin aşa rezultă din publicaţiile mele (mă refer la întreaga perioadă de până la eliberare)"... (pag. 322).

Dacă astăzi (suntem încă în 1986) întâlnim o sumedenie de documente marxiste, şi chiar evreieşti, prin care se încearcă prezentare Mareşalului Antonescu drept *un apărător al evreilor*, Guvernul Antonescu şi regimul *neamestecat în acţiuni de genociduri,* iar *România de atunci singura ţară din Europa care nu a deportat evreii la Auschwitz,* un merit important în această *omenie românească* îi revine fostului ministru Ion Petrovici, şi cu nici un chip „din interese personale...".

Cum a fost Ion Petrovici ca filozof, scriitor şi vorbitor îl lăsăm pe Mihai Gafiţa să o spună: „dintre filozofi a avut cea mai largă audienţă datorită atracţiei literare..." (Ibidem, pag. 6); „...ca literat, şi anume pentru opera de memorialist, era distins cu Premiu Naţional pentru proză, dat şi unor scriitori ca Sadovenu, Rebreanu..." (pag. 8); „după Iorga, era cea mai europeană figură a intelectualităţii noastre – cum era Enescu al lumii artistice – conferenţiar şi membru în marile universităţi şi academii sau societăţi culturale..." (pag. 10).

Mai rămâne să-l judecăm pe profesorul, filosoful, poetul, dramaturgul, academicianul, omul politic Ion Petrovici, după criteriul cel mai important astăzi, într-o lume [lumea lui Iorgu Iordan et comp. , în care valori umane nu mai există, nici demnitate, nici caracter, nici omenie românească, nici credinţă, nici măcar bun simţ sau elementară pudoare a politicianului dintr-o junglă colectivizată în haos, să-l judecăm ca *om*, după comportarea în viaţa personală, intimă.

Pe Ion Petrovici l-am cunoscut la Iaşi în 1932 – 1933. I-am audiat de mai multe ori chiar şi cursurile de filozofie. Era într-o perioadă de mari frământări politice în centru universitar al Iaşilor, când nu totdeauna filozoful aplauda „gălăgia" băieţilor lui A. C. Cuza, Găvănescul şi Şumuleanu. L-am întâlnit apoi la Bucureşti, ca ministru, şi în câteva rânduri necazurile m-au dus la el (odată am fost cu Victor Eftimiu) şi de fiecare dată am fost ascultat şi înţeles.

Nu îl voi judeca pentru binele făcut atunci. Poate n-aş reuşi să fiu destul de obiectiv.

Câţiva ani mai târziu, vreo nouă, mi se va oferi privilegiul să-l întâlnesc la închisoare Aiud. Abia aici, în faţa hârdăului, bântuit de mizerie şi foame, copleşit de ani (avea atunci 70 de ani), într-o cumplită luptă pentru supravieţuire, îl voi cunoaşte bine pe acest monument al înţelepciunii şi demnităţii umane, ponegrit cândva, mai apoi, de simbriaşii celui mai odios regim cunoscut pe pământul României.

Într-un capitol viitor îl voi prezenta pe profesorul Ion Petrovici în postura de deţinut politic, singura postură în care cineva poate fi văzut ca *om*.

În ultima sa carte tipărită în 1979, *Prin Meandrele Trecutului – Evocări Inedite – pagini memorialistice*, ilustrul academician, care a fost şi un eminent om de litere, profesorul Ion Petrovici, *înnoadă laolaltă câteva aduceri aminte în legătură cu profesorul Ion Găvănescul* (expresiile sunt al filozofului), elogiindu-l (desigur discret) ca *talentat polemist* (mai ales cu Nicolae Iorga), ca *dramaturg, ca reputat universitar, ca pedagog şi autentic literat.* Evocarea şi-o încheie cu ultimul pasaj al povestirii, cu un episod menit – după autorul evocării – *să proiecteze asupra fostului profesor leşean, de psihologie şi pedagogie* „o fâşie de lumină", *făcându-l să-şi termine viaţa într-o neaşteptată apoteoză...*

- Despre ce este vorba ?

În luna iulie 1944, Ministerul Culturi a decernat Premiul Naţional pentru proză literară. Ion Petrovici în calitate de titular al acestui Minister, prezida comisia de premiere în care figura şi un scriitor de stânga – Victor Eftimiu şi acesta un prieten al legionarilor. În acel an regula era ca acest premiu – în cuvintele fostului ministru antonescian – „să se acorde prozatorilor de genuri variate, care nu urmăreau propriu vorbind frumosul, ci istorici, filozofi, critici literari, etc., cu o riguroasă condiţie însă, să posede talent literar şi să-şi fi exprimat ideile în formă autentic literară". Din relatarea profesorului Petrovici reiese că premiul respectiv îl dorea şi Constantin Rădulescu – Motru (pare-se pe atunci preşedinte al Academiei Române), fost „excelent profesor" al filozofului, pentru care avea *numeroase obligaţiuni*, în timp cu pentru Găvănescul *nu avea nici un motiv de recunoştinţă adevărată...*

Deşi după părerea autorului evocării, *scrierile filozofice ale lui Motru erau, indiscutabil, cu mult mai importante decât acelea ale lui Găvănescul*, totuşi „instinctul meu de justiţie mă obligă să nu uit că premiul în chestiune avea în vedere talentul literar, iar în această privinţă stilul lui Găvănescul avea însuşiri literare mai pozitive şi mai clare decât exprimarea stilistică a lui Rădulescu – Motru...".

Într-o ceremonie foarte originală, la Mănăstirea Pasărea, unde locuia, după ce îi fusese distrus de bombardamente apartamentul, dintr-un bloc din gura Cişmigiului, marelui dascăl i se decernă Premiul Naţional pentru proză literară. I s-a cântat (i-a cântat Victor Eftimiu) *Mulţi ani trăiască,* bătrânului pedagog (Ion Găvănescul împlinise 85 de ani *i s-a colorat figura de fericire*, iar evocare s-a terminat astfel:

(va urma)

Vasile BLĂNARU – FLAMURĂ

ELIADE ŞI CEILALŢI

Bujor NEDELCOVICI: (R. L., 12 / 2001):

1. – Răul provine din anii '30, declară un ilustru istoric literar (Probabil Z. O. n. n.)

„Şi când o să te ocupi de Răul de după '40?" l-am întrebat eu.

„Nu am încă arhivele necesare" mi-a răspuns el. „Dar de ce ai nevoie de arhive? Ai trăit din plin această perioadă". RĂSPUNSUL NU A MAI VENIT. În realitate studiul perioadei anilor „'30" se reduce la câţiva autori care se făceau vinovaţi de un trecut cu simpatii naziste: Eliade, Cioran, Noica etc. Începând cu Norman Manea şi continuând cu Z. Ornea, S. Damian, Sorin Alexandrescu, Handoca şi până la Marta Preteu toţi au început să plaseze aceşti scriitori în perioada respectivă şi să înţeleagă în ce măsură gândirea, acţiunea şi opera lor au fost influenţate/determinate de cultura naţionalistă şi xenofobă din acea epocă. Nici în străinătate nu au lipsit studiile necesare: Patrice Bollon, Claudio Mutti, Edgar Reichmann etc.

Unde ne aflăm astăzi? (...) Recent, cu prilejul apariţiei volumului *Memoire, histoire et l' oubli* i s-a reproşat lui Paul Ricouer (prieten de o viaţă a lui M. E.) în cadrul unei emisiuni la *France Culture* că a fost prieten cu Mircea Eliade a cărui GÂNDIRE A DUS LA MOARTEA A 300. 000 de evrei români (!?)

În studii consacrate biografiei intelectuale a lui Dumezil (alt prieten al lui M. E.) se afirmă că Eliade „A FOST UN IMPOSTOR CARE A ABUZAT MULT TIMP DE COMUNITATEA ŞTIINŢIFICĂ şi UN IDEOLOG AL SINISTREI GĂRZI DE FIER" (afirmaţie pe care am întâlnit-o şi în comentariile unui Carol Iancu din *Temps Nouveaux*; n. n.).

Concluzie: Nu numai Eliade şi Cioran sunt puşi la stâlpul infamiei dar şi prietenii lor: Ricoeur şi Dumezil.

În încheiere B. N. afirmă: „Fermitatea, claritatea şi rapiditatea (la care, adăugăm noi, răstălmăcirile, minciunile şi toate celelalte ingrediente) cu care a fost studiată perioada 1930 – 1940, cu predilecţie pentru Cioran, Noica, Eliade şi ceilalţi (Lăsând cu totul în umbră pe cei ce au contribuit la dezastrul României din 1940 când ţara a fost sfârtecată în timp ce pe drumurile ţării zăceau împuşcaţii cuplului Carol – Lupeasca) nu le putem constata şi pentru perioada 1944 – 1989.

Aceeaşi critici şi istorici ar fi avut datoria să se ocupe şi de răul de după 44 – adică în perioada comunismului.

DE CE ESTE MAI VINOVAT UN SCRIITOR CU SIMPATII NAZISTE şi MAI PUŢIN VINOVAT UNUL CU SIMPATII COMUNISTE?

(Răspunsul este simplu – afirmăm noi: pentru că în cei 50 de ani de comunism CRIMA ÎMPOTRIVA ROMÂNIEI este evidentă şi majoritatea celor ce ar trebui să scrie despre ea sun VINOVAŢI cu VINA).

Nu cumva rezultatele pe care le constatăm azi se explică şi prin ezitările, ambiguităţile şi laşităţile din domeniul literar şi artistic.

Dacă am adiţiona lipsa de fermitate şi intransigenţă a clasei politice de dreapta (este vorba de „coaliţia din ultimii 4 ani") absenţa voinţei politice, luptele intestine pentru puterea foştilor securişti – şi toate compromisurile, corupţia, spiritul mafiot din politică, interesul personal înaintea interesului public, lipsa de răspundere şi sentimentul datoriei, vom avea tabloul exact al PREZENTULUI.

Care SEAMĂNĂ LEIT – credem noi – cu CEL DIN ANII '30 şi pe care LEGIONARII lui CORNELIU CODREANU au vrut să-l „SCHIMBE LA FAŢĂ"

„Schimbarea la faţă" la care au aderat şi marii intelectuali ai ţării ce se numeau Eliade, Nae Ionescu, Petre Ţutea, Emil Cioran, Radu Gyr, Constantin Noica, Christian Tell şi mulţi, mulţi alţii.

Matei CĂLINESCU – ***22*** (nr. 13 – 2001):

Cel care mi-a atras atenţia asupra ambiguităţilor subtil şi riguros „indecidabile" (sic!) din proza lui Eliade a fost Culianu. Mi s-a întipărit în minte o conversaţie pe care am avut-o în 1988 în cursul unei plimbări pe campusul universităţii din Chicago (...). Mă gândisem vreodată la coincidenţa calendaristică dintre noaptea mitică de Sânziene la români, 24 iunie – numită în titlul romanului – şi noaptea istorică în care fusese înfiinţată Legiunea Arhanghelului Mihail, 24 iunie 1927, ora 10 seara? Culianu făcuse această legătură într-o emisiune la BBC – în româneşte, într-un context pe care nu l-a evocat.(...)

Problema e: putem da şi o semnificaţie politică coincidenţei dintre data înfiinţării Legiunii şi data cu care începe Noaptea de Sânziene? (...) Noaptea de Sânziene este cea mai scurtă noapte a anului e un moment în care se produc evenimente miraculoase, alături de altele care neagă miraculosul, jocuri primejdioase de coincidenţă oppositorum cu coincidenţe dramatice. Totul rămâne în ambiguitate, simbolismele au sensuri contradictorii care se anulează reciproc, ne pierdem într-un labirint.(...) O lectură politică neutră e imposibilă: ea va fi apologetică ori acuzatorie dar nu va aduce clarificări structurale (Eseul lui Matei Călinescu, dat fiind o oarecare îmbâcseală, nu numai lingvistică,

(continuare în pag. 14)

Texte selecţionate **de P. S. M.**

(urmare din pag. IV Supliment)

*** (De ziua...)**

* Înainte de Corneliu Codreanu, România era o Sahară populată.

Cei aflaţi între cer şi pământ n-aveau nici un conţinut. Cineva trebuia să vină. Treceam cu toţii prin deşertul românesc, incapabili de orice. Până şi dispreţul ni se părea un efort.

Biata ţară era o pauză vastă între un început fără măreţie şi un posibil vag.

În noi gemea VIITORUL. În unul CLOCOTEA. Şi el a rupt tăcerea blândă a existenţei şi ne-a putinţă se îndrepta spre PUTERE.

Cu Corneliu Codreanu am avut doar câteva convorbiri. Am priceput din prima zi că stau de vorbă cu un OM într-o ţară de fleacuri umane. Prezenţa lui era tulburătoare şi n-am plecat niciodată de la el, fără să simt acest suflu iremediabil, de răscruce, care însoţeşte existenţele marcate de fatalitate. (...)

Căpitanul nu suferea de viciul fundamental al aşa zisului intelectual român.

Căpitanul nu era „dăştept". Căpitanul era profund.

Dezastrul spiritual al ţării derivă din inteligenţa fără conţinut, din deşteptăciune. Lipsa de miez a duhului preschimbă problemele în elemente de joc abstract şi răpeşte spiritului latura destinului.

DEŞTEPTĂCIUNEA DEGRADEAZĂ PÂNĂ ŞI SUFERINŢA ÎN FLECĂREALĂ.

Dar vorbele Căpitanului, grele şi rare, răsăreau din Soartă. Ele se plămădeau undeva departe.

De aici impresia de univers al inimii, de univers al ochilor şi al gândurilor. (...)

Acele gânduri au urzit rostul nostru. În ele respira natura şi cerul. Şi CÂND AU PRONIT SPRE ÎNFĂPTUIRE, TEMELIA ISTORICĂ A ŢĂRII S-A ZGUDUIT.

Corneliu Codreanu nu a pus problema României imediate, a României moderne sau contemporane. ERA MULT PREA PUŢIN. (...) EL A PUS PROBLEMA ÎN TERMENI ULTIMI, în totalitatea devenirii naţionale. El nu a vrut să îndrepte mizeria aproximativă a condiţiei noastre, ci să INTRODUCĂ ABSOLUTUL în respiraţia ZILNICĂ A ROMÂNIEI. Nu o revoluţie a momentului istoric, ci una a ISTORIEI. LEGIUNEA AR TREBUI NU NUMAI SĂ CREEZE ROMÂNIA, dar să-i şi RĂSCUMPERE TRECUTUL, să insufle absenţa seculară, să salveze, printr-o NEBUNIE INSPIRATĂ şi UNICĂ, imensul timp pierdut.

PATOSUL LEGIONAR ESTE O EXPRESIE DE REACŢIUNE ÎN FAŢA UNUI TRECUT DE NENOROC.

Această naţie n-a excelat în lume decât prin consecinţa în nefericire. NICIODATĂ NU S-A DEZMINŢIT (...)

Într-un moment de descurajare i-am spus Căpitanului:

- „Căpitane, eu nu cred că România are vreun sens în lume. Nu e nici un semn în trecutul ei care ar justifica vreo speranţă."

- Ai dreptate, - mi-a răspuns. Sunt totuşi unele semne - MIŞCAREA LEGIONARĂ, adaug eu.

Şi de atunci mi-a arătat în ce fel VEDEA EL REÎNVIEREA VIRTUŢILOR DACE. ŞI AM ÎNŢELES CĂ ÎNTRE DACI ŞI LEGIONARI SE INTERPUNE PAUZA FIINŢEI NOASTRE, că noi TRĂIM AL DOILEA ÎNCEPUT AL ROMÂNIEI.

Căpitanul a dat românului un ROST. Înainte de el, Românul, era numai român, adică un material uman alcătuit din aţipiri şi umilinţe.

.....

Avut - am careva vreun gând SĂ-L FI UITAT.

Acest mort a răspândit un parfum de veşnicie peste pleava noastră umană şi-a readus cerul deasupra ROMÂNIEI **(Emil CIORAN).**

AMENINŢARE
- sonet -

Moto: O, truant Muse, what shall be thy amends
For thy neglect of truth in beauty dyed? *
SHAKESPEARE, Sonnet 101

O, tu, trândavă Musă care-n Parnas trăieşti,
Îmi dai despăgubiri pentru-a ta neglijare
sau te supun la cazne cu fier roşu şi cleşti
şi te ţintuiesc de praguri, cu lanţuri la picioare?
Sunt ani de când mă mistui şi-mi faci promisiuni,
minţindu-mă, şireat - o, că sunt al tău iubit,
că-mi vei pune pe frunte aurite cununi
şi-n locul lui Apollon pe mine m-ai dorit!
De ce atâta trudă pusă pe capul meu?
Pentru ce mă laşi pradă vulturilor semeţi?
Vrei să fiu, biet de mine, al doilea Prometeu
sau să plutesc prin lava fierbinte ori nămeţi?

O, nu, prea dulce Muză, paharul s-a umplut,
te voi privi de-acum ca pe-un necunoscut!

22/02. 2001

Eugen BĂLAŞA

* O, tu leneşă Muză ce despăgubiri dai pentru neglijarea adevărului cuprins de splendoare? (Shakespeare, Sonet 101)

(urmare din pag. 12)

* **(Eliade şi ceilalţi)** dar mai ales ideatică, va fi discutat cu alt prilej în revista noastră).

Ioan Petru Culianu – Mircea Eliade (ediţie revăzută şi argumentată, NEMIRA 1995).

Mircea Eliade este incontestabil unul dintre cei mai mari făuritori de mituri din epoca noastră. Personaj care, prin jurnalele, memoriile şi romanele sale autobiografice, s-a dezvăluit publicului ca nimeni altul, el este şi – cum puţin bănuiesc – un misatgog al literelor, un creator conştient şi uneori ludic de enigme. Mircea Eliade nu se oferă, se derobează; el nu spune. Sugerează. Spre a încerca să - i înţelegi opera nu e suficient să-i extragi ideile, adică ceea ce se manifestă prin excelenţă fiindcă i s-a imprimat voinţa de a fi manifest; trebuie să ai pasiunea ocultului şi răbdarea alchimistului.

În textura scrierilor sale, miturile se etalează pe mai multe etaje; dar ISTORIA se ascunde, minusculă şi complicată criptografie subiacentă fiecărei povestiri, fie că e vorba de una literară sau de una ştiinţifică (...)

Aşa cum vom demonstra, există printre povestirile lui Eliade unele cu cheie, cu dublă cheie. O uşoară ironie – ironia criptografului care prezidează alcătuirea unui mesaj cifrat, destinat, în principiu, a nu fi niciodată înţeles de cititor – este prezent de la început în demersul autorului.(...)

Să remarcăm că Eliade n-a avut niciodată dorinţa de a fi un „cosmopolit", un „cetăţean al lumii". El şi-a acceptat prin numeroase angajări, destinul de ROMÂN de care niciodată nu a vrut să se debaraseze, în pofida MARILOR DEZAVANTAJE pe care i le-a adus în anumite momente ale existenţei sale. Acest savant enciclopedic, mare istoric al religiilor din toate timpurile şi ultimul de anvergura sa, acest scriitor cunoscut în toate colţurile lumii n-a făcut niciodată o taină din sentimentul acesta puţin vetust care este patriotismul său. Fără această cheie hermeneutică cea mai mare parte a scrierilor literare ale lui Eliade rămâne inaccesibilă (...)

O a doua cheie hermeneutică, aceasta aproape universală decurge din căutarea personală a lui Eliade, ce se desfăşoară în permanent impact, adesea dureros, cu istoria evenimenţială a mediului şi epocii sale.

Însă istoria producerii operei lui Eliade pune în acelaşi timp o problemă fundamentală privind receptarea ei: DE CE acest autor, ale cărei idei sunt atât de intim legate de o arie periferică a Europei în răstimpul scurtei perioade a integrităţii teritoriale şi a independenţei a suscitat un asemenea interes în occident după cel de-al doilea război până acolo încât să fie recunoscut ca guru de tinerii americani dinainte de 1968 şi să concentreze din nou atenţia publicului în anii '80 (...). Ei găsesc în operele lui acea speranţă care, deşi evanghelică şi metafizică n-a fost eliminată în epoca filosofiilor utilitare şi seculare: anume că omul, omul TU şi omul EU, nu e sfârşit, că esenţa lui nu se confundă cu mizeriile privării sale de libertate, cu decepţiile-i personale într-o lume suprapopulată şi tot mai puţin tolerantă faţă de excepţiile individuale, până pe punctul de a deveni de acum înainte lipsită de acele supape ce le îngăduiau odinioară marginalilor să-şi recupereze demnitatea existenţei lor sociale (...).

Eliade se adresează unei lumi în care chiar excesul de raţionalitate generează iraţionalul, prin simplul fapt că ia orice validitate perspectivelor utopice şi teologice ale trecutului.

Sorin ANTOHI, ianuarie 1995, post faţă la MIRCEA ELIADE de I. P. CULIANU.

Natura educaţiei democratice occidentale – mai ales americane – face uneori posibilă „desfiinţarea" completă a unei idei complexe (a unui om, a unui sistem, a unui fenomen) pe baza „desfiinţării" unuia din aspectele sale. Pe muchia de cuţit dintre justiţia democratică şi vânătoarea de vrăjitoare, nu e totdeauna simplu să gândeşti liber – e poate mai tentant să generalizezi, să etichetezi, să te laşi în voia unui puseu de „political corectness". Iar etica nu însoţeşte mereu spiritul justiţiar.

Revelatorii pentru despărţirea eticii de spiritul justiţiar mi se par intervenţii semnate de Adriana Berger în „controversa Eliade", în care aceasta îl numeşte „lichea superioară", fiindcă procedează la fel cu cei ce nu-şi explică, dar îşi scuză „păcatele tinereţii", legionari, evrei anti - Israel etc.

Curând, alte reacţii pro - Eliade sunt semnalate din care aş aminti pe aceea a lui Seymour Cain, apărută în revista evreiască *Mainstream* în care acesta scrie „nu am văzut nici cel mai mic semn de antisemitism în opera sau persoana lui Eliade. M-a impresionat totdeauna ca om bun şi mare savant creativ şi, mai presus de toate, nepreţuită fiinţă umană.

Dar cea mai convingătoare critică a Adrianei Berger avea să vină de la un tânăr doctorand, Bryan Rennie care a ajuns la o concluzie simplă: BERGER MINTE.

Ca epilog al acestei secţiuni am ales un pasaj dintr-o scrisoare trimisă pe 17 ianuarie 1978 de Eliade lui Culianu: „Nu se poate scrie o istorie obiectivă a mişcării legionare şi nici un portret al lui Corneliu Zelea Codreanu. Documentele la îndemână sunt insuficiente. În plus o atitudine obiectivă poate fi fatală autorului. Astăzi nu sunt acceptate decât apologiile (pentru un număr infim de fanatici de toate naţiile) sau execuţiile (pentru majoritatea cititorilor europeni şi americani).

După Buchenwald şi Auschwitz, chiar oamenii cinstiţi nu - şi mai pot îngădui să fie «obiectivi»".

(urmare din pag. 5)

* **(Pleaşca...)**

Ei bine, Nae Ionescu, atunci şi cu el, azi, şi noi, ne îndoim. Principial bine gândit: căci dacă ungurii au izbutit să câştige simpatii pentru cauza lor atunci când nu au dreptate cu atât mai uşor vom reuşi noi să restabilim lucrurile dat fiind că obiectiv dreptatea este de partea noastră. DIN NEFERICIRE ÎNSĂ LUCRURILE NU STAU DECÂT PRINCIPIAL AŞA. Căci convingerile opiniei publice europene nu se formează pe date obiective ci pe cale pasională.

Dar atunci să nu fie leac?

Ba este. Nu însă în mişcările noastre de opinie publică ci în politica noastră de stat (...) Politica menţinerii tratatelor cu argumente şi mijloace juridice este nu numai ridicolă dar şi iresponsabilă. Ceea ce se cere este altceva: anume AŞEZAREA NOASTRĂ ÎNTR-O SITUAŢIE DE FAPT DE AŞA NATURĂ ÎNCÂT REVIZUIREA TRATATELOR SĂ NU NE ATINGĂ. SĂ FIE FAŢĂ DE NOI IMPOSIBILĂ.

Am făcut noi asta?

Să vedem: pentru a o fi făcut se cereau două lucruri:

1. ORGANIZAREA ŢĂRII în aşa fel încât ea să reprezinte o forţă a cărei DUŞMĂNIE să fie temută şi a cărei PRITENIE să fie dorită;

2. ÎNCADRAREA ţării într-un sistem de alianţe şi prietenii fireşti, care să facă imposibilă ameninţarea graniţelor noastre.

ORGANIZAREA INTERIOARĂ A ŢĂRII şi CREAREA UNUI INSTRUMENT SERIOS DE APĂRARE **NU S-A FĂCUT**.

Lipsiţi de sistemul marilor prefaceri istorice, încrustaţi într-o mentalitate subalternă care ne împiedică de a lua cunoştinţă chiar de faptul că suntem un popor de peste 18 MILIOANE DE ROMÂNI, incapabil de a ne ridica până la contactul cu realităţile directe, noi am întârziat şi întârziem însă în chip iresponsabil într-o politică învechită care nu mai poate da nimic astăzi nici chiar în ţările unde a luat naştere în chip firesc şi condamn astfel o ţară bogată şi un popor muncitor la o paralizie permanentă care nu are decât singură ieşire: CATASTROFA."

Din nefericire conducătorii noştri – ABSOLUT TOŢI CEI CARE AU CONDUS sau DOAR AU CREZUT CĂ O FĂCEAU, începând din 1920 şi până azi – nu l-au citit pe Nae Ionescu; sau, dacă au făcut-o, au UITAT LECŢIILE PROFESORULUI sau, şi mai grav, îl ignoră pentru că el a aderat la MIŞCAREA LEGIONARĂ!

IAR LEGIONARII AU AVUT DREPTATE!

Iată soluţia propusă în 1932 pentru ceea ce se întâmplă azi. „Şi acum ce vor vecinii noştri? Să ne întoarcem la cum a fost? ABSURD. Căci dacă cum a fost era bine, ceea ce a fost nu s-ar fi desfăcut. Nu s-ar fi desfăcut aşa de firesc. Şi totuşi, este incontestabil, vecinii noştri suferă. Şi nu e numai treaba lor. E şi a noastră. Căci suferinţa la graniţele noastre poate să fie, într-un fel sau altul suferinţă şi pentru noi. PROBLEMA EXISTĂ. Nu în forma în care o pun vecinii noştri. (...) Ea se formulează aşa: CUM SE POATE AJUNGE, AICI, în VALEA DUNĂRII la o formulă de convieţuire paşnică, sau, cu alte cuvinte: CARE E FORMULA DE ECHILIBRU STABIL a EUROPEI CENTRALE?"

Profesorul ne atrage atenţia că „pentru aflarea unei soluţii nu trebuie să ne ducem la vecinii noştri; şi nici să nu le reproşăm că"... „au stăpânit pe nedrept, că stăpânirea lor era nedreaptă şi crudă. Să nu le spui pentru că e ZADARNIC. Nu o vor înţelege-o. Dacă ar fi putut-o înţelege ar fi făcut altă politică – şi nu ar fi ajuns aici".

Soluţia să o căutăm la noi, în noi. In puterea noastră, în generozitatea noastră adică în felul nostru LARG DE-A ÎNŢELEGE REALITĂŢILE şi DE A TRATA PROBLEMELE.

„Pe scurt? Iată: revizionismul nu duce la nimic. Ar duce, cel mult, principial, la vechea stare de dezechilibru dinainte de război. Dar tocmai de aceea „anti-revizionismul" nostru nu duce nici el la nimic. Pentru că nu e decât aceeaşi mentalitate revizionistă în termeni aşa zişi româneşti."

Şi ne mai spune ceva profesorul: nu cu lozinci răsuflate, nu cu vorbe mari şi gesturi de operetă de proastă calitate, şi nici cu jalba în proţap pe la cele cancelarii se apără graniţele unei ţări. IAR CINE CONSIMTE SĂ O FACĂ ÎN DAUNA LUI ACELA ÎŞI MERITĂ SOARTA.

NU în 1941 trebuia să ne înhămăm la un război în care intram prea târziu ci atunci când Rusia ne-a atacat – pentru că ne învaţă, de dincolo de mormânt, Nae Ionescu, că CINE ARE GRANIŢE SĂ ŞI LE APERE. Le poate apăra prin drepturile juridice, istorice sau mai ştiu eu cum, cu atât mai bine. NU! - VA TREBUI SĂ SE ÎNARMEZE.

Iar arma majoră – o elită educată, instruită, curajoasă şi hotărâtă să pună mai presus de orice neamul, ţara şi voia lui Dumnezeu ne-a LIPSIT şi NE LIPSEŞTE.

(urmare din pag. 6)

* **(Refuzul...)** este legată de jertfă. Nu despărţi ceea ce nu poate fi despărţit în viaţa pe care o avem aşa cum ni s-a dat.

Iar dacă o generaţie sau mai multe vor ajunge să trăiască o viaţă pământească prosperă, într-o societate creştină, aceasta va fi un dar al lui Dumnezeu cu care va răsplăti strădaniile celor de atunci şi jertfele înaintaşilor, dar nu acesta este mobilul definitoriu al vieţii. Esenţialul este jertfa fiecăruia dintre noi, pentru slujirea binelui, pe parcursul trecătoarei vieţi. Dacă vom apuca sau nu răsplata pe pământ, contează mai puţin şi în nici un fel aceasta nu condiţionează MÂNTUIREA către care cu smerenie trebuie să tindem fiecare.

Să fim atenţi la sensurile mari ale vieţii!

PROCES VERBAL DE CONSTITUIRE

Încheiat astăzi 09. 05. 1992...

Subsemnaţii am hotărât înfiinţarea asociaţiei culturale „Fundaţia Buna Vestire". În acest scop am aprobat proiectul de statut ce va fi supus Adunării generale a membrilor în termen de trei luni de la dobândirea personalităţii juridice a Fundaţiei.

Pentru îndeplinirea primelor formalităţi şi a activităţii de organizare, am hotărât în unanimitate constituirea organelor provizorii de conducere care vor funcţiona până la prima Adunare generală. Organul de conducere provizoriu va fi compus din următoarele persoane: **Simion Ghinea – preşedinte, Cătălin Popescu – vicepreşedinte, Lucian Popescu – secretar.**

Drept care am încheiat prezentul proces verbal.

	NUME	PROFESIE	SEMNĂTURA
1.	Simion Ghinea	pensionar	ss indescifrabil
2.	Constantin Atanasiu	avocat	---
3.	Gabriel Săndoiu	profesor	---
4.	Raul Volcinschi	profesor	---
5.	Demonstene Andronescu	istoric	---
6.	Şerban Suru	profesor	---
7.	Romeo Staicu	student	---
8.	Aurelian Muşat	student	---
9.	Lucian Popescu	student	---
10.	Cătălin Popescu	student	---
11.	Dan Călugăru	ziarist	---
12.	Florin Popescu	student	---
13.	Iuliana Popescu	student	---
14.	Silviu Călugăru	zugrav biseric.	---
15.	Natalia Călugăru	profesor	---
16.	Daniela Badea	student	---
17.	Ruxandra Staicu	student	---
18.	Socol Stelian	inginer	---
19.	Socol Veronica	ajutor programator	---
20.	Andrieş Liviu	muncitor	---
21.	Azoiţei Călin	student	---

*** Notă: Publicăm , pentru prima oară, procesul verbal cu numele celor care au constituit – în mai 1992 – „Fundaţia Română pentru Cultură şi Educaţie «BUNA VESTIRE»". O facem pentru a se şti – de către toţi cei interesaţi şi de către cei care se dau drept fondatori şi nu sunt - odată pentru totdeauna şi pentru curmarea oricăror discuţii. Ţinem să precizăm că dreptul de a conduce şi hotărî îl au doar cei care se achită de obligaţiile de membru activ. Mai ţinem să precizăm că rolul de chibiţ este cel mai uşor rol din lume şi nu implică nici o responsabilitate şi de aceea noi o asemenea atitudine nu putem decât să o respingem (Conducerea fundaţiei).**

BUNA VESTIRE

Editor: Fundaţia Română pentru Cultură şi Educaţie „BUNA VESTIRE"

Consiliul Fundaţiei:
Doru MIHAIL – preşedinte;
Octavian TRIPA – vicepreşedinte;
Mioara SEICEANU – vicepreşedinte;
George URSA – secretar general.

Redacţia:

Fondator: Simion Ghinea – Vrancea

Redactor şef: George URSA
Publicist comentator: Doru MIHAIL
Redactor: George Alexandru URSA
Corector: Nicolae VEGA

Culegere texte: George Alexandru URSA, Elena SORA, George URSA.

Tehnoredactare: George Alexandru URSA, Elena SORA.

Administraţia: 092/665327

Tipărit la Tipografia Editurii ELISAVAROS, str. Luduş nr. 32, Bucureşti

* Materialele neacceptate, pentru publicare, nu se restituire;
* Opiniile exprimate în articole aparţin autorilor.

ISSN: 1453 - 5602